PROMIN

ПРОМІНЬ

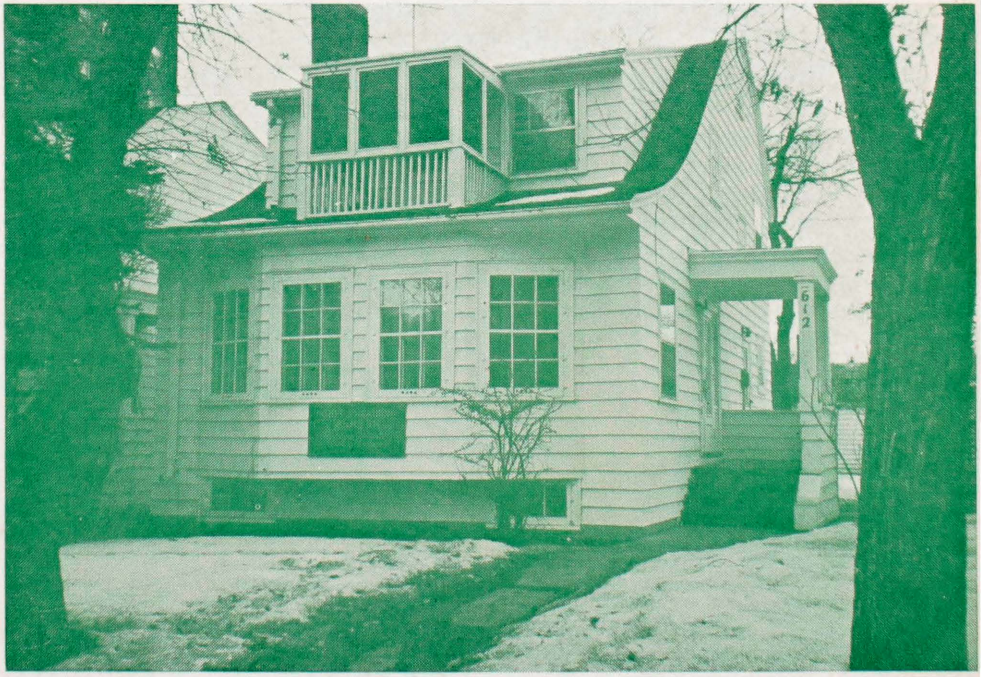

Ч. 6
ЧЕРВЕНЬ
1985

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXVI ЧЕРВЕНЬ 1985 Ч. 6

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $12.00
Передплата до інших країн 12.00
Поодиноке число 1.20

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 6 JUNE, 1985 VOL. XXVI

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $12.00
Subscription in other countries 12.00
Single copy 1.20

Address:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширних описів.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІЇ

Іван Франко — Земле моя всеплодючая мати 1
— Передз'їздові рефлексії 1
Іван Франко — Сонет 2
Що таке другий вінок 2
Уляна Пелех — „Орлова Балка" М. Руденка 3
Т .Горохович — Як виростав Андріянко в сучасній українській родині 8
— З'їзд Союзу Українців Самостійників 10
— З'їзд Союзу Українок Канади 10
І. Дженіс — Вшанування Анни Данилович 11
Український Музей Канади 12
Катерина Рожак — Виставка килимів 13
Нашим дітям 14
David Kilgour, M.P. — Pornography is not Victimless 15
Selo 85, CYMK 16
— "Provincial Council — U.C.C." — Language Study — The Challenge for Tommorow 17
— Ще про ювілейну кампанію 18
— Громадська хроніка 20
Квіти незабутнім 28
Українська вишивка 32
Ювілейний фонд „Променя" 33

НА ОБКЛАДИНЦІ:

Фотознимка — Дім, в якому приміщується Централя Союзу Українок Канади в Саскатуні від 1983 року.

НЕОБХІДНЕ ДЛЯ ШКОЛИ

Український виховальний співанник для дітей

СВІТАНОК

Видання Української Двомовної Асоціяції в Едмонтоні.
З нотами і рисунками.
Видано на гарному папері,
в тверд. обкладинці, стор. 115.

Ціна: $7.50

Замовляйте в Союзі Українок Канади на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже четверте видання про вишивки і стіби англійською мовою. Багато ілюстрована, 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторінок друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $12.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
Saskatoon, Saskatchewan
S7K 0L1

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Передз'їздові рефлексії

Знову наближаємось до нашого чергового з'їзду, що на зміну цього року відбудеться в Вінніпезі в днях 7-10 липня.

З'їзд це радісна подія в житті організації, яка вносить в наше щоденне громадське життя відсвіження, надає особливої святочности, кращого почуття спільности ідей, завдань, збуджує почуття нашої громадської сили та духово скріплює нас.

На з'їзд приїжджають делеґати, представники місцевих клітин, щоб не тільки вислухати звіту проводу організації і що організація зробила чи осягнула за два роки, але також порадитись над тим, що в нас зараз буде найважливіше на чергові роки й як до того готовитись. Час і обставини змінюються, одначе не змінюються наші первісні ціли, завдання, не міняється основа, на якій ми своїми власними силами затвердили буття — живий сильний Союз Українок Канади.

В житті організації так як і в житті людини є певні моменти, пов'язані з настроями, або подіями, які можуть мати певний вплив й які легко можуть манити нас на бічні дороги, людьми, які приходять в організацію з бажанням поліпшити її, захоплені чимсь новим, готові вести її, готові шукати для неї чогось нового, небувалого і тим дивувати світ... Часом здається нам, що на чужому подвір'ю трава зеленіша як на нашому, одначе це може бути лише злуда.

Поступу бажає кожна організація і насамперед шукає її в собі, у своїх коріннях, у питаннях чого ця організація покликана, які були її первісні завдання, оскільки можна доложити до неї, щоб вона росла, набувала сили. Тому на наших з'їздах ми потребуємо не лише самих делеґатів, не лише самого проводу, ми потребуємо масового числа членства, так як на перший з'їзд в 1926 році приїхало 100 учасниць без делеґатських уповажнень.

Ще не так давно наші з'їзди носили назву народніх з'їздів — вони відбувались по наших народніх інституціях, народних домах, Інститутах, авдиторіях, за скромними вступами учасників, тому були вони масовими. Від часу, коли ми перейшли до багатих з'їздових заль, число учасників, що їхали з власної волі і щирим зацікавленням значно зменшилось.

На наших з'їздах ми хочемо бачити людей, хочемо бачити ряди нашого членства, яке матиме нагоду прислухуватись до проводу, до питань обговорених на самім таки з'їзді, щоб воно могло орієнтуватися на все, що нас оточує, вміти заняти становище до певної справи по своїй думці, мати нагоду висловити цю думку почерез своїх присутніх делеґаток, бо часом і делеґатка потребує поради від присутніх на з'їзді членок.

І коли ми напочатку підкреслили, що з'їзд це радісна подія в житті організації, то тепер додаємо, що з'їзд це велике громадське діло, що з'їзд як велика відповідальність нас усіх, що з'їзд це наше завтра, до якого ми приготовляємось на повних два роки і щоб ми з честю і вміло їх провели.

Огляньмось довкола. Всі ми почули голос і веління організації світу ОН, що рік 1985 це Рік Молоді. Кожний нарід займається своєю молоддю, кожна організація клопочеться своїми молодечими організаціями. Ми маємо нашу сумківську молодь. Ходімо разом з молоддю працювати для неї. Далі в наступному числі прочитаймо проєкт нашої молоді — проєкт зібрати і видати історію свого 50-ліття. Даймо їм всю можливість осягнути цю шляхетну ціль, бо працюючи, вони так як у казці, де говориться про батька, який повідомив сина, що у винограднику є закопаний скарб і якщо син хоче бути багатим, щоб копав і віднайшов скарб. Син скопав цілий виноградник, золота не знайшов зате зародив виноградник небувалими плодами. Шукаючи за своїм минулим, внуки знайдуть в цій історії славне минуле

Іван Франко

Земле моя всеплодючая мати

Земле, моя всеплодючая мати,
Сили, що в твоїй живе глибині,
Краплю, щоб в бою сильніше стояти,
Дай і мені!

Дай теплоти, що розширює груди,
Чистить чуття і відновлює кров.
Що до людей безграничную будить
Чисту любов!

Дай і огню, щоб ним слово налити,
Душі стрясать громовую дай власть,
Правді служити, неправду палити
Вічну дай страсть!

Силу рукам дай, щоб пута ламати,
Ясність думкам — в серце кривди влучать,
Дай працювать, працювать, працювати,
В праці сконать.

Іван Франко

СОНЕТ

Благословенна ти поміж жонами,
Одрадо душ і сонце благовісне,
Почата в захваті, окроплена сльозами
О раю мій, моя ти муко, Пісне!

Царице, ти найнижчого з-між люду
Підносиш до вершин свойого трону
І до глибин терпіння, сліз і бруду
Ведеш і тих, що двигають корону.

Твій подих всі серця людські рівняє,
Твій поцілуй всі душі благородить
І сльози на алмаз переміняє.

І дотик твій із терня рожі родить
І по серцях мов чар солодкий ходить,
І будить, молодить і оп'яняє.

своїх батьків, дідів. Це буде їхнє „Євшан-зілля".

Немає вищого завдання для жіночих організацій як виховна справа молоді. На сторінках нашого журналу почали друкуватись дуже цікаві теми — „З життя української родини". Це мова до батьків, це щира сердечна розмова авторки з батьками, яка глибоко розуміє світ молоді.

Чекаємо від з'їзду, від проводу проєктів і програм для наших відділів, для місцевих клітин організації. Наближуємось до роковин тисячоліття прийнятого нашим народом християнства. Провід Союзу Українок Канади, під опікою і допомогою церкви працює над виданням двох підручників — Недільної Школи та Збірничок релігійних пісень з нотами для найменших. Це дар Союзу Українок, проєкт на свято тисячоліття.

Готуючись до нашого чергового з'їзду очікуємо численної участи членства так само гостей, делеґаток відділів, різних комітетів провінційних екзекутив, а зокрема очікуємо нашої надійної молоді.

До побачення на З'їзді!

Що таке „Другий вінок"?

Саме тепер такі питання хвилюють зорганізоване українське жіноцтво. „Ще одна українська жіноча організація?!"

Місцем народження нової української феміністичні організації є Едмонтон. Група молодих професійних українок при Едмонтонському університеті поробила заходи сформувати самостійну українську жіночу організацію.

Назву „Другий Вінок" надано для популяризації, пов'язуючи її з 100-літтям жіночого руху і Наталії Кобринської, з її „Першим Вінком".

З кількох статтей, що появились в англомовній пресі, слідно що українське молодше жіноцтво бажає виявити себе не лише у своїх українських організаціях, але вийти і в широкий світ самостійними силами. Линда Марун, письменниця, Галина Фріленд, кажуть, що жіноцтво в 1985 році зустрічає ті самі проблеми, що їх зустрічала Наталя Кобринська сто років тому.

„Загально, ми пробуємо піднести сумління нашого громадянства, щоб змінити його патріярхальність".

В іншому місці Джені Микитяк з Келґарі каже, що „Українська жінка повинна бути визнана понад вишивки і вареники", цебто наша теперішня дійсність у суспільстві.

Покищо приймаємо ці факти, що така організація формується а про її конкретніші цілі а також і форму можна буде більше сказати пізніше. Заповіджено ряд конференцій, семінарів з викладами науковців, між якими є й чоловіки. З жіночих особистостей промовлятимуть такі видні в жіночому русі постаті як Марта Богачевська-Хом'як, Мирна Косташ, Надія Світлична.

Провірте Вашу передплату... Ви могли забути про неї!

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

"РОЗСТРІЛЯНЕ ВІДРОДЖЕННЯ" І ШЕСТИДЕСЯТНИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

СВІТЛО І ТЕМРЯВА, ДОБРО І ЗЛО У „ОРЛОВІЙ БАЛЦІ" МИКОЛИ РУДЕНКА

Народ і земля — це фактичне те ж саме.
Доки земля жива — народ живий.
Микола Руденко: „Орлова балка"

Про цей твір висловився автор, що в ньому мова про „найістотніше — про те, без чого не можна жити", тобто у творі Руденко розглядає не тільки відвічні проблеми людського життя, що їх розв'язки філософи шукають споконвіку, але й проблеми сучасні, що їх принесла технологія, наукові відкриття, а з тим переміна оцінки вартостей, занепад релігії, родини, традицій, бентежність перед майбутністю світу, що веде сучасну молодь до психічних розладів, до алькоголізму й наркоманії.

Автор, що виростав в умовах радянської системи, мав змогу пізнати ще й ті лиха, які породила совєтська дійсність: Земля нічия родить все гірше. Одеса тепер засипана закордонною пшеницею, а була вона побудована для експорту української пшениці на світовий ринок. Той, кого казали молоді почитати замість Бога, виявився „найстрашнішим з усіх душогубів", що їх знало людство. Ту мораль, що цей земний бог втовкмачував у голови молоді, треба було осмислити по своєму, а це не під силу кожному.

Змальовуючи духове оновлення Володимира Тарана, який став алькоголіком через те, що не міг самостійно дати собі раду з масою питань, що його тривожили (він сирота, виховувався в дитячому будинку!), автор змальовує це борсання талановитого хлопця в пошуках опору супроти зла, описуючи емоційні спалахи, стихію його почувань. Володимир працюючи над картинами, знав що в них він має передати своє одухотворення на полотні, він швидко розрізняв звичайний плякат і справжній мистецький твір. Роздуми Володимира про світло й темряву, про Бога, гріх, духове життя убрані в переконливі арґументи. Ось у розмові з Віктором Неберою, якого можна уважати образом сучасної загубленої молодої людини, Володимирові влучні репліки: „Для мене нестерпно думати, що життя це щось випадкове. (...) Хіба можна серйозно ставитись до того, що виникло без будь-якої необхідності?" Він признає, що гріх існує, бо чому ж людина має сумління. Мусить бути Бог і гріх, бо й у природі існують сили творчости й сили руйнації. А що повело на огнище Джордано Бруно як не почуття обов'язку? Почуття ж обов'язку народжується з потреби відбути покуту. Тонка душа Володимирова відчувала потребу покути за свої секретні перед Ксенею зустрічі з молодою Стелою, для цього тією соняшною силою у образі „Причинної", яку він створив у хвилинному захопленні її юністю, виразом обличчя тоді, коли мистцеві здавалося, що вона не відрізнялася вже нічим від дерев. Дівчина на картині стала посестрою рослинного світу, не людиною. Полонений надхненням при творенні цієї картини, Володимир після того мав виконати замовлену роботу для пожежників, але не міг. Це було насильство над самим собою. Його зір звернувся на димові хмари над сталеварнею. Під впливом цього диму старався збагнути незнайомий йому і чужий світ вогню і металу. А його душа все рвалася до сонця, він розумів цю потребу в рослин — тягнутися до світла і тепла, вбирати їх у себе й передавати землі. Біосфера землі володіє тільки двома вимірами — довжиною і шириною, третій вимір мають птахи, а ось завдяки розвиткові техніки залізо злетіло крилами в гору (літак). Значить залізо стало крилами сонця. Але Земля — цей космічний корабель людства може вичерпатись з заліза. Чи люди думають про це? Уосібленням загрози для Землі був для маляра й думаючих людей терикон, — він, наче жива істота, що росла, скріплювалась, руйнувала столітн ідуби, затроювала чадом рослинність, засипала пилом річище Дінця. Все це мистець бачив і передав образ терикону в картині „Каяття".

Ці протиріччя, що їх спостерігав у житті мистець, доводили до притуплення чуйности його на небезпеку. Він ще в Одесі став був жертвою контрабандиста Куцого, йому малював для спекуляції ікони. Переїхавши до Ор-

лової Балки, хоч при допомозі Ксені та родини Медунів вилікувався з алькоголізму, але попав у сіті Куцого знову під впливом браку можливости заробітку й подружившись з Віктором Неберою, який виявив був відданість і безкорисність у дружбі. Але дружба ця довела до гріха Володимира. Він прийняв авансом більшу суму грошей за свою ікону „Розп'яття Христа на високовольтній вежі", копії якої Куций продавав закордонним туристам. Таким способом Володимир співпрацював з контрабандистами. Грошей він не міг повернути Небері, а почуття провини мучило його, він зголосив свою провину владі сам добровільно. Читачам відомо, що присудив суд, до якого були причасні контрабандисти. Покарали менше винних, а про справжніх винуватців головних контрабандистів навіть не згадували в суді, бо посадник міста Одеси Прилипко зняв з посту полковника поліції, післявши його на пенсію, а всі компромітуючі папери про головних злочинців — Куцого і про себе самого знищив.

Проте, своїми мистецькими картинами й своєю поведінкою Володимир з'єднав собі мешканців Орлової Балки й директор копальні за велику суму закупив картину п. н. „Каяття" для клюбу шахти, щоб вона нагадувала людям, що сучасна цивілізація вбиває природу, висушує річки, нищить ліси, „розпинає Христа" — що в тисячолітніх уявленнях людства є уособленням прогресу. Але для суду потрібні були докази вини й судді їх подавали у формі вирізки з закордонного журналу — кольорова репродукція Христа, розіп'ятого на високовольтній вежі, автором оригіналу якої є Володимир, а Віктор її тільки розмножував, тому й більша кара зустріла маляра, а не популяризатора ікони.

Картина „Мати" попала на виставку творчих досягнень художників фабрик і копалень. Образ виділили на республіканську виставку й він дістав високу оцінку мистецького критика, який назвав маляра сонцепоклонником. Людину в образі він виявив уосібленням духових сил Всесвіту.

Реальним в умовинах совєтських відносин є цікавий персонаж Микола Медун. Ранений від час війни, мав стратити ногу, але з ганґрени її вилікувала медсестра Катерина, ноги відрізати не дала. Микола, хоч одружений не живе з жінкою, вона має приятеля — порядного чоловіка, якого респектує Микола. Йому цікавіше жити в Одесі, опікуватись воєнним музеєм, що його він зорганізував у катакомбах при великій співпраці школярів. Тільки раз в місяць він навідується до Мотрі, щоб вона його нагодувала, обіпрала, попрасувала спорядила — білизну й одіж. В її опіці є також всі його ордени. Микола у великій приязні з отцем Пилипом Калістратовичем. Приязнь їхня зав'язалась у війну, коли партизанам у катакомбах грозила смерть з браку повітря. Микола, шукаючи рятунку — добитися до джерела повітря, натрапив на цілину з світлом. Роздовбавши ракушник печери, Микола побачив комору з запасами харчів родини священика. Пилип Калістратович урятував партизан, подружив з Миколою. Всі Миколу любили — липли до нього школярі, хоч їх перед ним остерігали вчителі й батьки, мовляв Микола „затроює" їх релігією. Навіть у Орловій Балці уважали Миколу сектантом, бо він скрізь і завжди був готовий нести людям поміч. Микола хоч і був релігійним, але його релігія була своєрідною. Цікаво її сприймали секретар комсомолу й отець Пилип — вони її не поділяли, але толерували. Він вірив в Бога посередньо через любов до народу свого:

> А така віра, що народ наш — богоносець великий. Через те так страждав. Йому світ належиться врятувати. І врятує!.. Розіп'яв його Господь на хресті поміж Заходом і Сходом, як Сина свого улюбленого. То в праву руку йому цвяхи забивають, то в ліву. Іноді здається, що він уже мертвий. Та в один день розколюється небо велетенськими блискавицями — і воскресає Він з мертвих, і підіймається в небо на могутніх крилах... (стор. 178).

Коли ж комуніст запитав його чому народ є богоносцем? — Микола пояснив: „Ідея — це що ж воно таке?.. Споконвіку її Богом називали". Вона народ веде. Коли ж комсомолець сказав, що народ веде партію, Микола ж запитав — а хто ж саму партію веде? Дальші виводи Миколи на тему релігії зводяться до того, що молитись треба до народу, бо він вміє вмирати за ідею так, як і Христос.

Очевидно, що на таку інтерпретацію християнської віри не міг погодитися священик, але в житті він був дуже активним у боротьбі з ворожими воєнними силами. Він послужив Миколі своїм засекреченим ходом з церкви до катакомб, щоб партизани могли підкласти міни під поїзд, у вагоні якого від вибуху загинули румунські штабні офіцери, полковники і кілька генералів.

Отець Пилип і Микола різні натури. Але вони приятелювали, бо мали й багато спільного. Автор назвав їх „музейними істотами". Отець не брав участь у війні — допомагав партизанам, Микола любив читати Біблію, хоч пояснював її на свій лад. І коли отець Пилип читав Євангелію про початок світу, що „Слово тілом стало", тоді Микола додавав: „Щоб стати людським тілом, треба раніше стати пшеницею. А пшениця не слово, а Світло... Потім народжується слово. Або дух людський. Це ж, мабуть те ж саме". Коли ж отець додавав: „Світло — це Агнець Божий", тоді Микола погоджувався:

„Якщо ви Богом величаєте Світло, то про що нам сперечатися?... То вже пуста суперечка. Хай формалісти нею займаються..."

І дискусія кінчалася згодою. Спільно вони також вибавляли людей з клопотів. Ось пообідавши свіжою рибою, дізналися, що рибалку приятеля Прокопа, який приніс її Пилипові Калісртатовичу, арештували. Був же закон, що продавати свіжу рибу заборонено, її треба віддавати до колгоспу, щоб заморозити, а тоді й може йти на ринок збуту. Таких законів нелюдяних у совєтській країні багато. Наслідки з них такі, що всі змушені красти, бо „не вкрадеш — не проживеш". І діти чують цю заборону, вчителька повчає, що красти не можна, бо це велике зло. А всі ж крадуть. І неправди говорити не можна, а всі мусять нею користуватися, щоб вижити. Тож у житті нова філософія — „все можна — і красти, і брехати, аби не попався!?" А коли не вдається красти, тоді часто вбивають, бо злодійство і вбивство виростають з того самого коріння.

І хто ж цим разом покараний за злодійство? Приятель Мотрі — Прокіп, всім відомий рибалка, що хотів придбати додаткових кілька рублів, щоб купити новонародженому внучаткові подарунок. А рибалки в околиці Одеси бідують, бо риб, на яких є попит щораз менше. Микола Медун, довідавшись, що Прокіп арештований, поспішив до Мотрі, обізвав її з обуренням за те, що не дала йому — дідові грошей на закуп подарунка, бо через те й попав у халепу. Мотря затримувала чоловіка на обід, але він відмовився, поспішав, щоб рятувати чоловіка, який фактично у випадку іншої людини, не Миколи, був би ворогом і рятувати його не було б спонук. Треба було відвідати аж двох начальників у справі звільнення з арешту Прокопа. Одним з тим начальників був Мирон — капітан корабля, що його залишила жінка з малою дитиною — донею Марійкою. Він перейнявся справою, бо це ж пляма на колгосп, а Прокопа можуть з партії виключити. Прокопа врятували, а це також типове для життя в совєтській системі, закон можна обійти, коли є зв'язки з владою.

Медсестра Катерина віддзеркалює проблему неодружених вродливих і великих духових вартостей жінок, що про це писав Євген Сверстюк у ессеї „На свято жінки". Вона не намагалася вийти заміж, жила з матір'ю, єдиною близькою їй людиною. Над усе в житті вона любила свою працю. Вона завжди охоча допомагати потребуючим. У неї притулок мала, бувши дитиною Неля — колишня дружина Володимира, опікуються вона й її мати Марійкою — донею Мирона.

Ось які вартости надає автор цій особливій жінці:

> „...такою вродою, яка відразу впадає в око, Катерина ніколи не володіла. Але було в ній стільки доброї, світлої жіночости, що той, хто хоч трохи знав Катерину, не міг її не любити. Зовнішніми рисами і характером вона нагадувала саму українську землю — ні різких ліній, ні разючих контрастів, ні надміру яскравих барв. Зате всюди, куди не глянеш, стільки соковитого здоров'я, спокійної краси та незмарнованої сили, що тут відпочиває око й душа виповнюється вірою: цій землі до старости ще дуже й дуже далеко! І сама вона молода, і народ, який живе в ній, іще тільки-но вступає в пору справжньої зрілости..." (Стор. 296).

Таке порівняння зовнішности жінки до вигляду української землі частий засіб спонукувати читача вглиблюватись у задум автора. Що саме хотів тим сказати? Мабуть висловив свою глибоку віру невичерпну силу жінок в Україні, які здавалося б не повинні „посміхатися сонцю", але вони посміхаються, не піддаються тягарам життя, хоч нема у них справжніх причин їхньої життєвої бадьорости, у їх очах криється „якесь таємниче духове життя, котре само себе чимось живило". Але ж це пояснити можна склонністю Руденка до міфотворення. Міти часто зустрічаємо у „Орловій балці". Міти він лучить з тими персонажами, які вразливі на добро, красу на чесноти. Григор, що змагається з тріконом, будує охорону перед ним для природи, він у камінці бачить бронебійну кулю, кольором схожу на людське тіло, а з того й висновок, що камінчик був ко-

лись живою істотою. Вичистивши джерело, що пробивалося крізь білий пісок, він і Володимир відчували, що то не вода ворушиться, а кров матері землі пульсує.

Не міг довго одухотворити своєрідним змістом Володимир картини „Каяття", і щойно зимовою порою, коли він в товаристві Ксені й Юльки задивився на велетня дуба а поруч нього на пагорбі на струнку й гнучку постать Юльки, він зрозумів — чому йому не вдавалась композиція „Каяття". Було замало Григора і терикона, в образі, бракувало Юльки. І тут глибока символіка:

> Було щось казкове в тому, що вбраний у жерстяне листя велетень (...) покликав і прикував до себе біляву дев'ятикляснищу — ніжну людську дитину, втілення юности, земної краси. Обоє вони прекрасні — Юлька і цей могутній свідок далекої минувшини, прекрасні саме тим, чим ніжність, дівочість доповнює земну могутність, а вона, глибоко вкорінена, обпалена грозовими бурями, широкораменна могутність втрачає себе саму, коли поруч неї дихає отака чарівна істота, як Юлька. (стор. 252).

Персонажі, опоетизовані подібними, як вгорі мітами (до них додати ще третю, Стелу, Оксану мати Олесі, Грицька Прокоповича) — це живі люди, не виідеалізовані, як це є у творах соцреалістичних. Вони мають свої хиби, свої дивацтва і гріхи, але вони звернені до світла, до добра й краси.

Нитки катакомбного життя в Одесі тримає в своїх руках контрабандист Куций або ж Борис Корнійович (а дійсне Захар Андрійович Гарбуз). Його близьким товаришем ще з дитинства — Сидір Прилипко. Вони по суті були завжди ворогами ,Куций завидував Прилипкові багатства. Бувши юнаками в тридцятих роках, хотіли прославитись, перебрані за чортів нападали на богомольних бабусь, грабували церкви, зрізували з церковних бань хрести. Вночі, коли обдирали церкву при газових ліхтарях, Захареві здалося, що обличчя на іконі ворухнулося і він ніби почув голос Богородиці. Голос остерігав не робити грішного діла, а збирати повинен він ікони, зберігати їх. Колекціонуючи ікони, Куций робив такі злочини, що їх йому не простять ні Бог, ні люди. Найцінніші він рятував такі від знищення, а менше вартісними збирав американські доляри.

І хоч маєтки, що їх зібрав в колекції ікон могли б повести його шляхом Форда чи іншого діяча капіталу, проте його спинювала потреба ховатися в катакомбах з своїми ділами. Тому він чекав на хвилину, коли збанкрутує Прилипко й буде шукати в нього порятунку. А збанкрутувати Сидір мусить, бо земля при радянській системі перестане родити в Україні, а тоді ще один голод принесе руїну, Прилипка обвинуватять за те і це приведе його до Куцого. Саме до Куцого, бо тільки йому будуть відомі всі таємниці Сидорових темних незаконних діл.

Характер Бориса Корнійовича складний — він і філософ, і шахрай, часом цинік, часом святий, буває зрадником, але здібний і на геройство. Він міг подобатися своєю освіченістю, оригінальним мисленням. Коли б він був міністром культури, дав би собі раду. Його вже не вдоволяло саме колекціонування ікон, він урізноманітнював своє самітне життя (дружина померла) ловленням у свої сіті людей, зокрема таких, що мали амбіції належати до вищих сфер. Він їх опутував філософськими теоріями, що були зліпком часто суперечливих ідей і гіпотез, але які могли імпонувати недосвідченим. Для такої діяльности — ловлення душ, підкорення собі інших, робити їх слухняними рабами він мав не тільки випробовані методи, але й якусь дивну, незрозумілу силу й пристрасть — володіти людьми.

Одеса — каже автор — підземна набагато більша ніж надземна. Нема мапи цього підземного міста. Але якби можна було получити лябіринти підземної Одеси (вони глибокі на 60 метрів!), то це була б відділь між Одесою і Ленінградом. Катакомби мають тисячу двісті виходів під будинками у степових балках і під морськими кручами.

Співробітниками Куцого є сторожі — п'яниця Вухатий, який вмів так вбивати, що ніхто не чув зойків тих жертв, які гинули у його медвежих лапах. Кирпа — це Володимирів товариш з дитинства. Він джентельмен, веселий у товаристві, завжди старанно одягнений, надскакувач біля жінок. Заки попав до Куцого, продавав ікони біля церков і під манастирем в Одесі. Ікони, що купував на селах, потрапляв навіть підмальовувати. Подавав себе за архітекта, який любується в іконографії. Він і працював як архітект. Знав англійську мову, товаришував з Вухатим, хоч ненавидів за його жорстокість і необтесаність. Саме через Кирпу попав був у сіті Куцого і Володимир, коли ще був в Одесі.

Заволодіти Віктором Неберою Бориса Корнійовича зусиль багато не коштувало. Це небіж Прилипка. Але Куцому не було досить володіти тільки самим Віктором, його мета була заволодіти невинною красунею Олесею, його дружиною. На що ж зловився так швидко Віктор? Він любив славу, вигоди, гроші, йому імпонувало товариство „вищої сфери". Розмови, що їх провадив Куций з Неберою, велися на теми філософії про вільні мандри людської душі, які осягається самозаглибленням, опануванням своїх чуттів, щоб звільнитись від впливу зовнішнього світу. Тому глибинний світ можна виплекати в темноті й у самотності. Вікторові Куций запропонував перебути хоч кілька місяців у катакомбах. Недаром же християнські схимники мусіли переживати духову насолоду, коли втікали від світу.

Коли ж Віктор згадав, що на таке не погодиться Олеся, Куций вибухнув оскарженням жінок, мовляв, вони тільки тілесні істоти, а не духовні. Бо й тому завела католицька церква целібат. Опінією жінки не треба керуватися.

Розмови Куцого з Віктором були на різні філософські теми, їх сентенції виголошував Куций з позою ерудита, що визнається у найскладніших проблемах людського духового життя. А це на те, щоб Віктор побачив, що він не спроможний мати свою думку. А тоді Куций підігрівав щораз більше Вікторове самолюбство. Врешті дійшло до того, що Віктор повірив переконуванням Куцого — наркотики допомагають осягати трансцидентальні форми життя і тому треба поборювати старі забобони церкви, а плекати нову релігію, основану на здобутках сучасної цивілізації. І так і сталося — Віктор став наркоманом. Захотів осягнути трансцидентальні форми життя ... А Олеся не сприймала ніяк остороги Володимирової про таку можливість, коли Віктор переїхав до Одеси. Вона мусіла сама наочно переконатись у тому, що її чоловік зруйнував своє здоров'я.

Борис Корнійович користувався популярністю серед молоді, мав зв'язки з елітою Одеси .І це заімпонувало й Олесі. Небери були запрошені в гостину до професора хірурга Данішевського, де зустрілися з більшим гуртом молоді. В кімнаті, де була молодь, на стінах щільно висіли ікони, дим з цигарок наповняв її, а серед нього чутно було бринчання гітари, на якій грав довговолосий хлопець. Куций з професором дискутували на теми космосу, релігії, формування особи. Олеся прислухалася з подивом для розуму Куцого до дискусії, але вразив її вигляд ікон серед диму й тих напитків, що були на столі в кімнаті.

Інша публіка й атмосфера була на оргіях, що їх улаштовував Сидір Прилипко — посадник Одеси. Він імпонував своїм багатством. Тут було інше товариство. Воно було потрібне Куцому для полагодження нелеґальних справунків зв'язаних з доставою потрібних для продукції наркотиків хемікалій. Перебуваючи на оргіях у Прилипка, можна усвідомити собі, що є та темрява і зло, що його ховають темні люди і катакомби.

Люди, що прагнуть світла, люблять сонце, природу, красу, вони особливо пов'язані з землею, бо вона жива ж, кормить людей. І люди повинні дбати про її здоров'я і силу. Григір з святим обуренням повчає: Люди забувають, мовляв, не бачать звідки береться вода, хліб, бо телевізорами себе обставили. А колись хліб і воду святили. А Господь Бог поділив людей на народи, щоб було більше рук і голів до праці. І світ давно перевівся б, коли і на небі була техніка й такі порядки, як на шахті.

Як бачимо, автор у „Орловій Балці" виніс на світло денне добро і зло у людях, і ті порядки, систему, якими обплутали людей сучасний поступ науки, техніки та зокрема совєтський державний лад в Україні. Книжка виповнена багатьома пригноблюючими картинами життя людей у складних конфліктах. Але є у ній більше мови про світло, добро і красу та віру, що її висловив автор своїми мітами — про Миколине обожнювання народу, про силу до життя в Катерини, про велетня дуба і чар юности і краси Юльки та про ролю мистецтва в житті народу.

Уляна Пелех

З ДНЯ УРОДИН НА „ПРОМІНЬ"

З нагоди 75-ліття пані Марії Ґаук засилаємо $30.00 на ювілейний фонд журналу „Промінь". Ювілятці бажаємо кріпкого здоров'я на многії літа.

Складаємо найщиріші побажання журналові „Промінь" і його редакції найкращих успіхів, міцного здоров'я багато сили й витривалості в праці для нашого жіноцтва на наступних 25 літ.

Єлисавета Прокіпчук і
Фрозина Романчук — Едмонтон

Як виростав Андріянко в сучасній українській родині?

Вивчанням рідного слова ми вводимо дитину в дух народу, витвір його багатовікового життя...

(Константин Ушинський)

Є в мене чудовий приятель — маленький Андріянко, про якого я люблю всім розповідати. Бо є про кого! Йому немає й двох рочків, але він дуже подружився з книжечками. У його кімнаті повно гарних іграшок, але найкраща забава в нього з книжками.

Коли приходжу до нього, він бере мене за палець і веде до полички з книжками. А тих поличок кілька! На них дитячі книжки різними мовами, з різних країни. Андріянко швидко витягає книжечку, яку останньо найчастіше брав у руки, і каже:

— Прошу читати-сідати! (Він добре вимовляє „р", швидко говорить, поспішає).

— А що це за книжечка? — питаю.

— **Ріпка!** — вигукує Андріянко весело. — Тут дід Андрушка, це баба Марушка, біжить Мінка, собачка Хвінка, це киця Варварка і мишка Сіроманка! — перегортає сторінки до кінця, плеще в долоні й сміючись, викрикує: Попадали!

Улюбленою казкою є **„Рукавичка".** Читання казки відбувається в той спосіб, що хтось з нас дорослих провадить розповідь, а Андріянко грає ролю мишки-шкряботушки, жабки-скрекотушки, зайчика-побігайчика, лисички-сестрички, вовчика-братика, кабана-іклана та ведмедя-небредя. Він дуже любить швидко сказати ритмізовані назви звіряток і коли скінчить одну казку, відразу витягає чергову улюблену.

— **Бім-бом, дзелень-бом!** — проказує Андріянко, а я продовжую „Біжить півничок з цебром". Андріянко відразу реаґує: — Ні! Біжить курочка з відром!

Крім казок хлопчик любить віршики, віршовані казки. Він знає багато рядків поезії, любить їх доповняти, коли зачати перший рядок: „Музиканти прилетіли", — кажу, а тоді Андріянко докінчує:

В барабани загриміли.
Бом! бом! бом! бом!
Скаче Муха з Комаром.

Це чудова віршована казочка **„Муха-цокотуха".**

Останньо хлопчик вже не витягав популярних казочок. Тепер він бавиться і дуже тішиться словником з ілюстраціями до кожної назви. Це **„Мій перший словник"** — видання Об'єднання Українських Педагогів Канади, 1975. У ньому 950 слів і написи біля них дитинка всі називає. При цьому він вивчив азбуку — вміє назвати всі літери, а навіть „прочитає" ім'я і прізвище авторки передмови до словника (він її знає)!). При цьому дуже тішиться, коли може когось з дорослих поправити:

— То не ескаватор! То кран! — якось поправив маму.

Мама Андріянчикова — студентка. Працює над докторською тезою на тему: „Порівняльна студія ігор словами двомовних і багатомовних дітей дошкільного віку". Тато його також студент архітектури, дідусь тяжко працює у власному підприємстві разом із сином. Він забезпечує цілу родину всім потрібним, щоб уможливити студії. Бабуся дбає про дім, полагоджує телефони до чоловікового підприємства, пильнує внука, коли його мама в школі.

Мама бере Андріянка двічі до англомовного садочка й бібліотеки при університеті й дитина пізнала вже кілька висловів англійською мовою, дещо розуміє. Він свобідно поводиться з іншими дітьми. Всі його люблять там, кажуть, що він „френдлі" до всіх.

Студії над мовою в дітей мама переводить в україномовному й англомовному передшкіллях. Ця піонерська наукова праця дає дуже цікаві висліди. Українські діти в передшкіллі володіють поправно обома мовами, також і ті, яких батьки не є однієї національности.

Виринає питання — звідки черпатиме українську духовість Андріянко, коли він підросте, стане школярем старших кляс початкової школи, коли вже не зможе всього дати дім, бо ж впливатиме також і довкілля. Що треба робити, щоб зберегти його замилування до мелодійности українських співомовок, щоб вплив довкілля перемогти? І щоб в майбутньому Андріянко міг іти „сам проти хвилі". Чи буде мати

тверді переконання, любов до ідеалів, що їх йому передали діди й батьки? Та про це буде мова в черговій „гутірці".

Т. Г.

Подаємо список улюблених Андріянкових книжечок:

1. **Курочка ряба** — В-во дитячої літератури „Веселка", Київ 1976.
2. Євген Яворівський: **Казка дітям невеличка про курчатко і про шуліку** — В-во Об'єднання Працівників Літератури для дітей і молоді, Торонто, 1973.
3. **Бім-бом, дзелень-бом!** — слова народні, малюнки О. Судомори, В-во „Нашим дітям", ОПДЛ, Нюрнберґ-Мюнхен, 1948.
4. **Ріпка** — українська народна казка в обробці Івана Франка, Київ, Веселка, 1984.
5. **Рукавичка** — українська народна казка, В-во „Веселка", Київ, 1975.
6. К. Перелісна: **Котикова пригода** — казочка для дітей, В-во ОПЛДМ, Торонто, 1973.
7. Леся Саведчук: **Їдемо на весілля** — В-во Дзвін, Вінніпеґ, 1982.
8. Леся Саведчук: **Моя родина,** В-во Дзвін, Вінніпеґ, 1982.
9. Корній Чуковський: **Муха-цокотуха** — вірші, переклад з російської мови Марії Пригари, В-во „Веселка", Київ, 1978.
10. Леонід Полтава: **Слон по Африці ходив** — поема для дітей, В-во Союз Українців Британії (СУБ), Лондон, 1955.
11. **Українські народні колискові й інші пісні,** В-во Рада Української Школи, Вінніпеґ, 1977.
12. Михайло Стельмах: **Чорногуз приймає душ,** В-во „Веселка", Київ, 1971.
13. Василь Дубина: **Блакитні хмаринки,** В-во Юліяна Середяка, ОПДЛ, Аргентіна.
14. Леонід Полтава: **Жучок Щербачок** — поема для дітей, В-во СУБ, Лондон, 1955.
15. Платон Воронько: **Читаночка,** В-во „Веселка", Київ, 1966.
16. **Тут і там** — Ксеня С. Турко, Метрополітен в-во, Едмонтон, 1975.
17. Леонід Полтава: **З лісу зайчики ішли...** В-во „Книгоспілка", Нью-Йорк, 1961.
18. **Сімсот солов'ят** — В-во „Веселка", Київ, 1977 (Українські дитячі пісеньки та виграшки).

Під ярмом Сталіна і Гітлера

Коротка рецензія на книжку Андрія Роспутька: **Мої Спогади,** накладом вдови автора, Філядельфія, 1983, сторін 120.

Появилося багато українських книжок і статтей про життя українців під Совєтським режимом а менше про їх життя під режимом Гітлера. Найкраще розуміти таке життя коли людина в подробицях переказує своє власне переживання.

Вітаю книжку Андрія Роспутька. Життя його і його сім'ї свідчить про жорстокість і величезний гніт влад большевицької і нацистської. Ці спогади селянина, коваля, робітника і механіка з Дніпропетровщини, який був вірним сином українського народу, зворушить читача до глибини. Тішимося, що він з сім'єю вирвався з одного і другого пекла і в ЗСА знайшли спокій і щастя на старші літа. Нас на волі болять серця за мільйонів українських селян і робітників, які згинули безвинно в часі плянованого Москвою голоду чи з куль червоних і нацистких катів.

Роспутько описує свої тяжкі переживання від царських часів, через революцію російських лібералів і большевиків, через відродження української держави, через добу Леніна і Сталіна, під окупацією Гітлера, опісля в таборах Ді Пі та його поселення в ЗСА. Хоч був невинним, так як мільйони інших українців, він мусів всі страхіття переносити на власній шкурі на Україні і на засланні за Урал. Він викриває правдиве лице російського комунізму.

Як хто прочитає ці цікаві спогади, той краще оцінить нашу свободу і демократію в Америці й в Канаді. Цю книжку можна набути за 5 долярів в його вдови:

Mrs. Olga Rosputko
8234 Burnholme Ave.
Philadelphia, Pa. 19111,
U.S.A.

Павло Юзик — сенатор Канади

ПОДЯКА

Складаю сердечну подяку всім хто в часі мого перебування в шпиталі в Саскатуні чимбудь мені допоміг. За відвідини мене дякую о. Макаренкові від церкви Всіх Святих, о. Олесюкові від Катедри Пресв. Тройці та священикові з Катедри св. Юрія.

За квіти, картки та відвідини дякую членкам відділу Союзу Українок ім. Кн. Ярославни в Бруксбі, відділу ім. Ганки Романчич та відділу при Катедрі Пресв. Тройці; дякую добрим сусідам і знайомим, родині та добрим приятелям з Пансіону ім. Іларіона. Ваші теплі слова розради та потіхи були дуже помічні для мене і лишуться в моїй пам'яті.

З нагоди 25-ліття „Променя" дарую 35.00 дол. на ювілейний фонд.

Анна Ціпивник, Саскатун

З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ

7 — 10-го липня 1985 р.

Готель Форт Ґеррі, Вінніпеґ

ПРОГРАМА

Неділя 7-го липня

9:00 — 12:00 Архиєрейська Літургія (Катедра Пресв. Трійці)
12:00 — 2:00 Обід (Катедра)
2:00 — 5:00 Проба СУМКівського Концерту (Centennial Concert Hall)
3:00 — 6:00 С.У.К. — Реєстрація — (Готель Форт Ґеррі)
7:30 — 8:00 Відкриття З'їзду (Centennial Concert Hall)
8:00 — 10:00 Величавий Концерт СУМК (Centennial Concert Hall)

Понеділок 8-го липня — (Готель Форт Ґеррі)

8:00 — 9:30 Реєстрація — продовження
9:30 ПРИВІТИ — урядів і установ
10:00 Вибір Президії З'їзду
10:30 Головна доповідь — на Гасло З'їзду
11:30 Питання до доповідача
12:00 — 1:30 Обід (відзначення С.У.С. Фундації)
1:30 — 3:30 Дискусійні групи — на 8 підрозділів з головної доповіді (спільно ТУС, С.У.К., СУМК)
4:00 — 5:00 Результати з дискусійних ГРУП (повідомлення)
6:30 БЕНКЕТ Союзу Українок Канади (відзначення 25-ліття „ПРОМЕНЯ")
10:00 — 1:00 Riverboat Cruise (С.У.М.К. і дорадники)

Вівторок 9-го липня — (Готель Форт Ґеррі)

9:00 — 10:00 Окрема Сесія І ТУС, С.У.К., Ст. С.У.М.К., Молодший С.У.М.К.
10:00 — 11:00 КАВА
11:00 — 12:00 Окрема Сесія ІІ
12:00 — 1:30 ОБІД (Рідзначення Український Музей Канади)
1:30 — 2:30 Окрема Сесія ІІІ
2.30 — 3:00 КАВА
3:00 — 5:00 Збори Українського Музею Канади (ТУС і С.У.К.)
Окрема Сесія IV — С.У.М.К.
6:00 — 8:00 Barbeque — Колегія Св. Андрея
8:00 — 9:30 Концерт Мол. СУМК (Колегія Св. Андрея)
9:30 — 11:00 ПРИЙНЯТТЯ (Колегія Св. Андрея)

Середа 10-го липня — (Готель Форт Ґеррі)

9:00 — 10:00 Загальна Сесія СУС
Вибори Управ і слова прийняття
10:00 — 10:30 КАВА
10:30 — 12:00 Панельна дискусія С.У.М.К. (Інтернаціональний Рік Молоді і будучність СУМК)
12:00 — 1:30 Обід — присвячений Колегії Св. Андрея і Інститутам — П. Могили, Св. Івана, Св. Володимира)
1:30 — 4:00 Спільна Сесія С.У.С.
Резолюції і зміни в Конституції С.У.С.
6:30 — 12:00 Величавий БЕНКЕТ С.У.С.
гість — запрошений Прем'єр Міністер Канади — Дост. Браєн Малруні
Відзначення 75-ліття „Українського Голосу"
ЗАКРИТТЯ З'ЇЗДУ.

ЧЕРГОВИЙ КРАЙОВИЙ З'ЇЗД Союзу Українок Канади

Черговий крайовий З'їзд Союзу Українок Канади відбудеться під час З'їзду складових організацій СУС у Вінніпезі в днях від 7 до 10 липня в приміщеннях готелю Форт Ґері.

Повна програма спільного з'їзду складових організацій СУС проголошена поруч.

Спільне відкриття З'їзду відбудеться в неділю вечером у Сентеніял Концерт Гол о год. 7:30 веч. і там же о год. 8:00 величавий концерт СУМК.

В понеділок вечером о год. 6:30 бенкет Союзу Українок Канади і відзначення 25-ліття журналу „Промінь".

У вівторок 9-го липня о год. рано перша сесія Союзу Українок Канади:

Відкриття сесії,

Вибір президії,

Вибір комісій — резолюційної, верифікаційної, номінаційної.

Звіти Централі Союзу Українок,

Вручення нагород за придбання передплат і прес. фонду.

Звіти комісій.

Вибір Централі на каденцію двох років.

Делеґатки і членство всі беруть участь у спільних сесіях СУС.

ВШАНУВАННЯ ПАНІ АННИ ДАНИЛОВИЧ З НАГОДИ 80-ЛІТНІХ УРОДИН

Едмонтон, Альберта

У неділю 9-го грудня 1984 року, зібралася родина — діти, внуки і правнуки та запрошені гості до Дому для Старших "Дніпро", де від 1983 року мешкає Анна Анна Данилович. Зійшлися всі — родина, приятелі, мешканці Дому "Дніпро", щоб належно відзначити 80-річні народини Анни Данилович.

Святкування розпочато молитвою, яку провів о. прот. Василь Бойчук. Господарем врочистої програми був зять, Лойд Миклавд, також він відчитав декілька привітань в честь Ювілятки. Дочка Галя від всієї родини висловила найсердечніші побажання для Мами Данилович. Також о. прот. В. Бойчук висловив Ювілятці найкращі побажання та з Божим благословенням прожити ще довгі роки. Дальше добр. Ольга Бойчук, відчитала різні побажання, які були надіслані на адресу Ювілятки.

На святкування 80-ліття Ювілятки приїхала сестра Галя Снай з Вікторії, Б. К., дочка Іванна Раский і внук з Калгарі. Також були присутні всі діти, внуки й правнуки, які живуть в Едмонтоні. Головний стіл був прикрашений живими трояндами та іншими прекрасними квітами по середині яких пишався ювілейний торт з написом "80".

Іванна Дженис, член Управи Дому "Дніпро" й членка-приятелька Ювілятки з відділу Союзу Українок при Катедральній Громаді Св. Івана переказала в короткій формі про активну діяльність пані Данилович у відділі Союзу такими словами: — "З Анною Данилович, я познайомилась ще 1948 року. Пані Данилович вписалася в члени відділу 1927 року. Вона була все активною членкою, працювала віддано й сумлінно для розвою своєї організації і Церкви.

На протязі своєї приналежности до відділу вона занимала різні провідні позиції, як в управі і в різних комітетах. В 1955 році була головою, чотири роки заступницею голови й один рік скарбничкою. Крім цього Анна очолювала такі комітети: привітальний, матерів, розваг, ремесла й драми. Найдовше Анна очолювала Церковний комітет, а то п'ять років. Під її проводом членки того комітету з любов'ю й відданістю прикрашували живими квітами Храм Божий, давали свою працю й допомогу де лиш було потрібно в церкві й для Церкви.

Бог обдарував Анну прегарним голосом, яким вона прикрашувала церковний і світський хори протягом довгих літ. Коли драматичний комітет ставив вистави то Анна радо брала в них участь і виступала в різних сценічних ролях. Праця Анни в місячних комітетах була хосенною для Союзу Українок і для нашої Церкви. У відділі Анна також занимала позицію репрезентантки до місцевої Ради Жінок. 1954 року, за сумлінну працю й 25-літню приналежність до відділу Анну нагороджено 25-літньою Грамотою Союзу Українок Канади й символічним смолоскипом. В 1971 році за видатну й активну діяльність вшановано Анну почесним довічним членством. 1977 року вручено Анні 50-літню Грамоту за 50 років неперервної приналежности в Союзу Українок Канади. 1962 року Катедральна Громада Св. Івана відзначила п-во Івана і Анну Данилович почесним і довічним членством.

Анна і Іван Данилович виховали троє дітей — сина Петра й дві дочки Галю й Іванну. В 1976 році упокоївся Іван Данилович і пані Анна залишилась вдовою. Сьогодні Анну Данилович оточують її діти, внуки і правнуки, але вона не перестала працювати в користь своєї Церкви й організації.

На 80-му році життя Анна Данилович займає становище голови — Товариства Старших в Домі "Дніпро". У відділі Союзу Українок Канади при катедральній громаді Св. Івана, вона є головою комітету Почесних Членок.

Пані Данилович, в імені всіх присутніх, бажаю Вам кріпкого здоров'я і добрих успіхів у Вашій праці. Хай Господь Бог щастить Вам ще прожити багато літ у дружній любові родини й приятелів" — закінчила своє слово пані Іванна Дженис.

По відспіванню "Многоліття" родина пані Данилович подала смачну й багату перекуску. При кінці пані Анна подякувала родині п всім присутнім за вшанування її з нагоди 80-ліття і при цьому зложила від себе 25.00 дол. на журнал "Промінь", якого передплачує й читає.

Молитвою й відспіванням "Де згода в родині..." закінчено урочисте святкування.

Іванна Дженис

З нагоди 25-літнього ювілею журналу „Промінь" засилаю найщиріші побажання редакції і всім її працівникам за Вашу добру працю, цікавий зміст та найкращих успіхів на майбутнє. Засилаю $37.00 — з того $25.00 як ювілейний фонд, а $12.00 на передплату на 1985 рік.

Євфрозина Балацько, Тандер Бей, Онт.

— — —

З 25-літнім ювілеєм журнала „Промінь" вітаємо редакцію журнала, бажаємо Вам — я і моя дружина Євдокія, кріпкого здоров'я та витривалости у Вашій редакторській роботі. Бажаємо, щоб журнал подвоївся та щоб збільшився у двоє куточок для дітей.

Онуфрій і Євдокія Кіт, Велланд, Онт.

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ КАНАДИ МАЄ КУРАТОРА

Ірина Горгота-Рич

Український Музей Канади в Саскатуні постійно розростається й поширює свої програми. З початком цього року Ірина Горгота-Рич стала куратором-опікуном Музею. Вона прибула до Саскатуну аж із Сент Андрюс, Нью-Брансвік. Там вона працювала кілька років заступницею куратора й каталогізатором музею Шарлотської округи Сент Стівен, а також бібліотекарем у Центрі мистецьких і природних ресуртів в Сент Андрюс та в такому ж Центрі в Сент Стівен. Рівночасно вона була також асистентом архівара й реєстратора архівів округи в Сент Андрюс.

Ірина Горгота-Рич закінчила університет Далгавзі в Галіфаксі, концентруючись у ділянках філософії і російської літератури. Раніше вона закінчила школу українознавства ім. Григорії Сковороди в Торонті. Вона вивчала теж фотографію в Ново-Шотляндській школі мистецтва і проєктування.

Додатковий музеєзнавчий вишкіл Ірина Горгота-Ричч отримала на курсах і семінарах, спонсорованих Канадським Інститутом Збереження, Ново-Шотляндською Фундацією Спадщини та Асоціяцією Музеїв Нью-Брансвіку. Ірина була активним членом названої Асоціяції й останній час виконувала в ній обов'язки секретаря.

Рада Директорів Українського Музею Канади створила окрему позицію куратора недавно, щоб наголосити особливу важливість кураторських аспектів у роботі Музею та забезпечити фахове збереження великих і цінних музейних колекцій. Перед призначенням окремого куратора, кураторські функції виконували інші працівники Музею та добровольці.

МУЗЕЙ ДОСЛІДЖУЄ УКРАЇНСЬКІ ІСТОРИЧНІ МІСЦЯ

Багато відвідувачів Українського Музею Канади в Саскатуні хочуть мати інформації про цікавіші українські історичні місця в Саскачевані. На жаль, досі було дуже мало відомо розташування й історію таких місць. Щоб здобути й належно опрацювати такі інформації, минулого року було започатковано більший проєкт п. н. „Пайонір Турз". Перша фаза цього проєкту, що його спонсорував Музей з фінансовою допомогою міністерства праці та іміґрації, проходила від березня до серпня 1984 року. В проєкті взяли участь Лариса Макаренко — координатор, Дебора Овжей, Ренді Королюк і Андрій Ґриба — співробітники.

Їхнім завданням було передусім розшукати і відвідати цікавіші місця з пам'ятниками української спадщини й дати про них таку інформацію, яка заохотила б інших відвідати, а то й детально вивчити ці цікаві, історичної вартости місця. Учасники проєкту 1) зібрали загальні інформації і впорядкували їх для публічного вжитку; 2) приготували виставку фотографій з цікавіших місць та об'єктів, яку показуватимуть у різних місцевостях провінції; 3) написали й опублікували кольорову брошуру — путівник, де зазначено 47 місць, подано короткий опис кожного й показано на мапі як

туди дістатися.

Перша фаза проєкту Піонерських мандрівок включає три великі райони українського поселення в Саскачевані: Геффорд-Блейн Лейк, місто Саскатун і околицю Фіш Крік. Початки проєкту були найтяжчі. Бо хоч місцеві архівні й опубліковані історичні джерела містили чимало потрібних інформацій про українських еміґрантів, але ці інформації треба було перевірити і доповнити документами з саскачеванських провінціяльних архівів, з парафіяльних і шкільних реєстрів, і навіть із списків корабельних ліній. Загальні інформації про українську іміґрацію треба було взяти з багатьох авторитетних книжок і статтей.

Виставка і путівник-брошура вимагали також відповідних фотографій та безпосереднього близького знайомства з показаними й описаними місцями. Давніші писані матеріяли давали лише приблизне розташування цих місць, а деколи й помилкове. Тому було потрібно всі ці місця відвідувати, фотографувати, вибирати найкращі до них дороги, розмовляти з місцевими мешканцями, які часто могли дати цінну додаткову інформацію. При цьому виявилось, що деякі місця знаходяться в доброму стані, ними дбайливо піклуються приватні люди. Ці поїздки дали також можливість придбати для Музею нові експонати.

Зібрані інформації складаються з машинописних довідок з перехресними посиланнями, з карт, діяграм, фотографії і бібліографії всіх використаних джерел. Вони залишаться в дослідно-ресурсному центрі Музею для відповідного вжитку. Відповідно приготовані для пересувної виставки тексти, мапи і фотографії будуть спершу виставлені в Українському Музеї Канади в Саскатуні від 25 січня до 3 березня 1985 р. Дати виставки в інших саскачеванських центрах ще не усталені.

З фінансовою допомогою федерального міністерства праці і іміґрації, друга фаза проєкту „Пайонір Турз" розпочалася 5 листопада, 1984 року й закінчилася 11 січня, 1985 р. Учасники другої фази — Андрій Ґриба (менаджер), Дебора Овжей, о. Петро Боднар і Варвара Дербавка, — досліджували історичні місця в районі Айтуна. В додатку до відповідної виставки, учасники другої фази проєкту зробили відеострічку про досліджені місця та їх історію.

Також уже затверджена справа фінансування третьої фази проєкту й дослідна праця розпічнеться в квітні ц. р.

ВИСТАВКА КИЛИМІВ І ЧАЙ

Провінційна Екзекутива Союзу Українок в Едмонтоні відбула свою річну виставку і чай в суботу 23-го березня 1985 року в авдиторії Св. Івана при Катедрі — 10611—110 Аве.

Гасло було „Молодь наша будучність", що згідно з гаслом Об'єднаних Націй „1985 міжнародній рік молоді".

У чаєві і виставці брали участь жінки Союзу Українок Канади з Катедри Св. Івана, церкви Св. Михаїла, Св. Андрея, Св. Іллі, Св. Антонія і управа музею при Катедрі Св. Івана. Всі вичислені зібрали на виставку різних килимів так, що позичили з Альбертського музею Саскатуну і від одиниць, що милуються гарними, традиційними килимами у своїх домах.

Музейна управа мала розігравку, у якій Ґеня Стогрин виграла серветку, а Ольга Ганочко бабку. Союз Української Молоді мав свою виставку ручних робіт.

Господинею дня була Провінційна Голова СУМК — Дарусянна Сліпчук. Вступне слово і привіт виголосила Розалія Фарина, голова Провінційної Екзекутиви. Привіти склали: Анна Звоздецька, колишня голова Централі СУК, о. диякон Дим'ян Гоголь і Анастасія Сенів, голова філії музею. Офіційне відкриття зробила Керен Годсон від Секретаріяту Року Молоді Альберти. Зенон і Тарас Возімірський від гром. Св. Михаїла, СУМКівці завзято і весело заграли дует на скрипці і гармонії, а відтак чергувалися на цимбалах. Хор учнів Рідної Школи Св. Івана заспівав кілька пісень під диригуванням Іванни Гижан. Фортепіянове сольо виконав Корнел Зубрицький з СУМК Веґревіл, Альберта. Оркестра молодих С. Івана — дириґент Орест Солтикевич, гарно виконали в'язанку різних українських мелодій. Євген Звоздецький висвітлив фільм від Фундації Альбертської Культурної Спадщини „Алберт Піпол Кит". У фільмі ми бачили як діти різних націй можуть у згоді ділитись своїми традиціями і їжею у щоденному житті.

Молитву провів митр. о. Д. Лучак. СУМКівці відділу Едмонтону наливали чай. Виставку доглянула управа філії музею СУК. Господинями чаю були: Катерина Гавриш, Юстина Мойсей і Анна Особа. Вітали гостей: Бренда Гавриш, Катерина Рожак, Джералдін Наконечна, Ґеня Зотек і Анна Гарасимюк. Продаж печива, книжок і карток доглядали члени відділу Союзу Українок при Катедрі Св. Івана. Друкування програмок і оголошення постаралися — Розалія Фарина і Фіона Пелех.

Подяка Альбертському Провінційному Музею, Марії Косташ, Ю. Михайленко, Марії Прокопів, Софії Скрипник, А. Юзвишен і Дарії Янді.

Катерина Рожак — секретарка

НАШИМ ДІТЯМ

Максим Рильський

РІЧКА

Хлюпоче синя річка —
Ой річка, ой ріка!
Юрба нас невеличка,
Зате ж бо гомінка!
І співи тут, і крики,
І радість тут, і сміх,
А вколо, як музики,
Гурти пташок дзвінких.
І кожна ж то співає,
І кожна поклика:
„Ой небо, ой безкрає,
Ой, річка, ой ріка!"
Он рибки затремтіли,
Пливуть із глибини.
Коли б співать уміли,
Співали б і вони.
А так за них співає
Компанія лунка:
„Ой небо, ой безкрає,
Ой річка, ой ріка!"

Карпатський Великдень

Як прийде Великдень, попросіть, дорогі діти, тата, маму або дідуся чи бабусю, щоб розповіли вам, як наші люди в Україні святкували це велике свято. Може вони тоді були такі малі, як ви тепер... Але вони добре пам'ятають ту радість, що гомоніла в величнім співі "Христос Воскрес", в перлинах церковних дзвонів, в старовинних гаївках. Нехай вони переллють вам каплину тієї радости в ваше серце.

А потім перенесіться думкою в хороші, зелені Карпати. Як святкують Великдень тамошні діти?

**
*

Загостив Великдень у Карпатські гори... Сумно дивились зелені верхи на тихі гуцульські села. Жалібно шуміла Черемош-річка по білому

камінню. Мов табун прибитих бурею птиць, стояла на горбку, за селом, громадка дітей. Аж сюди прийшли небожата сказати собі тихцем "Христос Воскрес!" Щоб не почув лютий ворог, щоб не виривав з грудей святої віри враз із живим серцем...

Сумний був Великдень:

Не дзвонили на дзвіниці дзвони — їх чужі забрали... ще за війни... не вийшли дівчата гаївок співати — по хатах нишком сльози втирали, не гомоніли люди, не обмінювались радісним привітом — безмовно крізь віконця на світ споглядали...

Постояли діти, посумували та й кажуть: — "Що мем робити? Ходім у ліс!"

І пішли. В безлюдді шукали Бога своїх батьків. Серед стовбурів вічнозелених смерек шукали загубленої радости Великодня. Тут їм було легше... А як вийшли на полян у, серце почуло волю і стрепенулось, мов звільнена з сильця пташка. Із уст полилась пісня... Діти взяли одне одного за руки і заспівали гаївку. Закрутився весняний хоровід. Дивились на них стрункі смереки, що обступили поляну тісним колом; дивилось сонце і білі кучеряві хмарини, що розбіглись по небі, мов баранчики по полонині; слухали їх лісові пташата, слухали й дивувались: яке лихо вигнало тих дітей з села в гущавину святкувати Великдень?

Нараз у тій гущавині щось заворушилось. З-за кущів вийшли озброєні люди. Діти злякались, безпорадно збились у купку, чекали нового лиха.

Але незнані люди відклали набік рушниці, і приязно всміхаючись, зі словами "Христос Воскрес" підійшли до дітей. Діти зрозуїлми: то були свої люди, українські повстанці, лицарі волі, що не схилили голови перед наїздниками.

— Воістину Воскрес! — закликали діти і впали в ті рамена, що до них простягнулись.

— Заспівайте нам, діти, гаївку! — попросили повстанці. — Сьогодні ж Великдень!

І знов відізвалась поляна гомоном великодніх пісень. Повеселіло все: і ліс, і небо, і сонце, і білі хмаринки, мов баранчики на полонині. Діти співали своїм героям, оборонцям предківської землі, тим що вкрили безсмертною славою Рідний Край.

І гуцульські діти і геройські повстанці найшли в глухому карпатському борі свою загублену великодню радість.

В. Переяславець

PORNOGRAPHY IS NOT VICTIMLESS

by David Kilgour, M.P.
Edmonton-Strathcona

Does pornography, defined as any visual representation of sexual behaviour that includes a degrading of a human being, result in increased violence to women and children?

The American Commission on Obscenity and Pornography, a majority of whose members pronounced it harmless in 1970, has faced mounting criticism in recent years. Indeed, sociologist Marvin Wolfgang, who had been one of the majority, appears to have reversed himself when he said during 1979, "the weight of the evidence (now) suggests that the portrayal of violence tends to encourage the use of physical aggression among people who are exposed to it."

The majority conclusion of the Commission was in fact born in controversy. Commissioner Charles Keating, for example, in a 117-page dissent provided among many other points a number of case studies from police records in which men had pornography in their possession either just before or during an attack on a woman or girl. He offered numerous statements by officials on the subject; a Detroit police inspector, for instance, "there has not been a sex murder in the history of our department in which the killer was not an avid reader of lewd magazines."

A recently-published book, *Take Back the Night — Women on Pornography* edited by Laura Lederer echoes and develops many of the themes of Keating, and adds new ones on the basis of more current research and attitudes. Four samples only:

- The Obscenity Commission report gave great weight to a study by Berl Kutchinsky which purported to prove that the increased availability of pornography in Denmark in the 60's resulted in "marked decreases" in the numbers of sex crimes committed there. Readily available pornography, his theory went, provided the public with a safety outlet for their psyches. A piece by Dr. Pauline Bart in the new book, however, highlights deficiencies in the earlier study. Rape, for example, was one of the offences that had not decreased, so Kutchinsky simply grouped rape with flashers, peeping Toms, and other milder "sex offences" to reach his conclusion. Denmark had decriminalized some types of conduct, including voyeurism, in the interval between "liberalization" of its pornography laws and the study so this helped him on a superficial basis to assert a "marked decrease".

- Professor Victor Beachy is quoted on pornography as constituting Denmark's third largest industry ($70 million yearly revenues, after agriculture and furniture-making). The formerly stable neighbourhood in Copenhagan where much of it is produced is now, he says, full of "sex shops, and porno shops, projection theatres, massage parlours and shops of sexy underwear". He also asserts that the industry recruits personnel from socially handicapped people in the area; that drugs are rampant; and that the various businesses are controlled by international and local criminals.

- Contributor Irene Diamond of Purdue University points at various police reports indicating that wife batterers are frequently devotees of pornography. She also quotes Dr. James Bannon of the Detroit Police department as telling her that "often we find that the man is trying to enact a scene in some pornographic pictures".

- Dr. Diana Russell of Mills College, California, outlines her research. A random sample of 929 women living in San Francisco were asked during 1978 if they had "ever been upset by anyone trying to get you to do what they'd seen in pornographic pictures, movies or books". The 89 (10 per cent) who indicated that they'd been upset thus at least once were then asked to describe the experience that concerned them most. The listed replies included 15 sexual assaults. On the premise that the sample was representative of the area, she concludes reasonably that "10 per cent of the women interviewed felt they had been personally victimized by pornography."

Are things different in Canada? A content analysis by Neil Malamuth of the Psychology Department of the University of Manitoba on two popular "soft-core" magazines available in Ca-

nada indicated that the sexual violence in these periodicals increased during the 1970's. Elsewhere, he concluded from an experiment on a group of Winnipeg University students, first, that mass media violent sexuality has undesirable effects on both attitudes and behaviour, and, second, that repeatedly exposing adult males to violent pornography, resulted in self-generated rape fantasies. The one fifth increase in the number of sexual offences across Canada between '76 to '80 (from 10,611 to 12,787) in fact appears to track the increase of sexual violence in "soft" and "hard" porn during the same period. Coincidence or otherwise?

A Vancouver doctor, Susan Penfold, announced last fall that in most of the 50 father-daughter incest cases she has treated there was a wealth of pornography in the homes. "Commonly", she told the Annual Meeting of the Canadian Psychiatrist Association, "the father shows the material to his adolescent or pre-adolescent daughter... or leaves it around somewhere in the hope she will see it. His intent seems to be to vindicate himself in order to sexually stimulate her, to induce her to simulate the women or girls in the pictures, to get her to allow him to photograph her in poses similar to those displayed in the pornographic material." A pro-pornography acquaintance of mine, confronted by this, dismissed it immediately, "you'd find pornography in any fifty homes". Would we?

Pornography in short does not appear to be a victimless product.

Submitted by

Helen Raycheba
Convenor of International Affairs

SELO '85

The National Executive of the Canadian Ukrainian Youth Association is pleased to announce that plans are well underway for the annual staging of CYMK's unique cultural immersion camp project — SELO.

Since its inception in 1974, SELO has evolved into a cohesive and relevant educational program which strives to meet the specific needs of our rapidly-changing Ukrainian Canadian community.

For three weeks of every year during the month of August, young CYMK-ivtsi and other young Ukrainian Canadians over the age of 14 from across the country gather in a natural rural setting, removed from the distractions of everyday life. Here, within the framework of a creative and varied curriculum, participants are immersed in a learning experience which seeks to provide both meaning and understanding to our Ukrainian Canadian identity.

In its relatively short lifespan, SELO has achieved the distinction of being a pioneering venture in our community. Many of those who have participated in SELO have gone on to take active leadership roles within CYMK and its affiliated organizations, contributing to both the vitality of their respective communities and the future evolution of our Ukrainian Canadian identity.

This year's SELO will take place between Sunday, August 11 and Friday, August 30, 1985, at Camp Barvinok near Edmonton, Alberta. Three-week registration fee: $350.00.

The National Executive of CYMK turns to the members of the Ukrainian Self-Reliance League and its affiliated organizations with a request: help us in this all-important task of educating our youth and preserving our future. We ask that you encourage all CYMK-ivtsi in your parishes and locals to participate in SELO and assist them in realizing this goal. With your moral and financial support, we'll try to have every CYMK local in Canada represented at SELO '85. Through our combined efforts we'll prove that our cultural heritage and faith are still ones for living — viable and preferable alternatives to the age of assimilation.

Discover the SELO alternative for yourself. Contact:

SELO '85
c/o CYMK National
C 15, 11024 — 82 Ave.
Edmonton, Alberta T6G 0T2

A knowledge of foreign languages and cultures can help to improve mutual understanding among different ethnic groups and cultures within American society."

House of Representatives and Senate, 1980.

LANGUAGE STUDY – THE CHALLENGE FOR TOMORROW:

EDUCATIONAL/PERSONAL

"The knowledge of more than one language is of singular intellectual value. One of the safest ways of delivering yourself from the bondage of words is to know how ideas look in words to which you are not accustomed. That is one reason for the study of language, another reason is that it opens new fields in arts and science. Another is the practical value of such knowledge; and yet another is that... from the time of learning the additional languages you will know your language better than you ever did."

Thomas H. Huxley, 1870...

"Familiarity with additional languages in the first decade of a child's life endows him with a more efficient and useful brain. All children should hear a second language before the age of six or eight if they are destined for something more than elementary education."

Wilder Penfied...

"The benefits of retaining or acquiring a knowledge of one's ancestral language include: 1) increasing an understanding of one's roots, 2) enhancing one's intellectual development, 3) greater success in the job market."

The Honorable James Fleming Minister of State for Multiculturalism, 1982.

In 1980, the United States House of Representatives and the Senate approved a resolution encouraging the study of 'foreign' languages and cultures at the elementary and secondary school levels, and recommended second-language entrance requirements to institutions of higher learning.

The ethnocultural languages spoken in Canada are our windows on the world.

These languages constitute an immense asset to the nation in economic and socio-political terms. It would be shortsighted in the extreme not to recognize or not to cultivate this area.

"...Our multicultural country gives us 70 some backgrounds to draw on."

The Honorable James Fleming, Minister of State for Multiculturalism, 1981.

INTERCULTURAL UNDERSTANDING

"Great civilizations and little minds cannot exist together. we have the possibility before us of a free and abundant life. We cannot achieve this unless we strengthen every sound element in the structure of our society. Among these elements is the unused, uncultivated and undeveloped linguistic resources of our people. The existent knowledge of Ukrainian is one of these linguistic resources."

G. W. Simpson, Professor Emeritus of History, University of Saskatchewan 1960.

The knowledge of a foreign language may well be the least costly and the most effective way to protect ourselves against what has been denounced as "the arrogance of power."

"This country has paid dearly in the past for its neglect of foreign languages and its lack of expertise in interpreting other cultures.

Henry Peyre, Professor Emeritus of Romance Languages, Yale University, 1980.

Recognition of a minority group's languages enhances harmonious intergroup relations in multi ethnic societies.

In Yugoslavia all school texts are produced in *five* languages.

ECONOMIC

A multilingual person is a valuable national resource.

"Knowing other languages and understanding other cultures is necessary to keep North American business competitive in world trade."

U.S. Senate and House of Representative — 1980

We recognize the absolute necessity in the international commercial battle we face... as traders, we in Western Canada increasingly recognize the need to speak several international languages. We kick ourselves for not realizing it thirty years ago, when it would have been easy because of our ethnic diversity."

President Lloyd Barber, University of Regina, 1984.

ЩЕ ПРО ЮВІЛЕЙНУ КАМПАНІЮ

НАГОРОДИ ДЛЯ ПЕРЕМОЖЦІВ

Ювілейна кампанія за новими передплатниками та ювілейним фондом проходить з повним успіхом. Не сподіваємось мільйона, а вітаємо добру волю жертвенних та ідейних людей, які складають свій дар в міру можливости своїх сил. Такі дари найдорожчі.

Подяку складаємо всім тим, що досі попрацювали на місцях, особливо референткам, відділам та жертводавцям. Це не звіт а подяка. Посвідки за ювілейні дари висилаємо дуже скромні, бо саме тепер йде на пресі друк історії Союзу Українок Канади.

У проголошених нагородах включено також ювілейні дари в такій самій формі як на придбання передплат, що вирішатиме спеціяльне жюрі.

Перед в кампанії ведуть Провінційні Екзекутиви у співпраці з членством по відділах. Кожна членка, працюючи в кампанії, крім свого відділу вона також працює для перемоги Провінційної Екзекутиви і нагороди будуть признані перша, друга і третя за найбільше число придбаних передплат і ювілейного фонду почерез Провінційні Екзекутиви і в пропорції до числа відділів та числа членства.

Відзначення і вручення нагород відбудеться під час крайового з'їзду Союзу Українок Канади у Вінніпезі в м. липні.

Перша нагорода — Картина-пейзаж. Галя Гомез-Пералес, в оцінці $300.00.

Друга — Найновіша англомовна українська енциклопедія. В. Кубійович, перший том Encyclopedia of Ukraine в оцінці $125.00.

Третя — „Півстоліття на громадській ниві". Найновіша історія Союзу Українок Канади, ілюстрована, в оправі в оцінці $25.00.

Четверта нагорода — однорічна передплата журналу.

П'ята нагорода однорічна передплата журналу.

ЛИСТИ-ПОБАЖАННЯ, ЮВІЛЕЙНІ ПРИВІТИ

Повідомляє нас пані Анна Воробець, репрезентантка з Келовна у відділі С. Стечишин, що дібрала на допомогу двох членок, які працюють — пані Наталю Іванишин, Наталю Гайдук, пише, що досі добре їм йде. Надіслала чек на 409.00 дол. (жертви проголошуємо окремо), прислала три нових.

Репрезентантка відділу ім. Ганки Романчич в Саскатуні пані Леся Бойчук прислала 34 нових передплат — всі вони членки відділу. Про це подбала управа відділу, кожна членка є тепер передплатницею журналу. Це один з найбільш позитивних виявів заряду і членства започаткувати нову еру у відношенні до власної преси

В прилозі посилаю Вам чека на 50.00 дол. з нагоди 25-ліття „Променя". Я пригадую як вийшло перше число в 1960 році і ми стали його репрезентантками від першого числа. А тепер маємо заплачено наперед аж до 1990 року. Не хочемо бути післяплатниками, як це буває, що треба напоминати, пригадувати...

Щасти Боже на все добре!

І. П. і Анастасія Світики, Келгари, Альберта

Висилаю чеком 25.00 дол. як передплату журналу „Промінь". Журнал люблю і читаю, а найголовніше, що все, що мені потрібне в ньому знаходжу. Бажаю Вам і редакційній колегії доброго і кріпкого здоров'я та добрих успіхів у Вашій праці для організації і для всієї української спільноти.

Люся Струк, Ст. Кетеринс, Онт.

Манітобська Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади засилає своє найкраще привітання та найкращі побажання редакції журналу „Промінь", з нагоди 25-літнього ювілею, що відзначуємо в цьому 1985 році. Бажаємо добрих дальших успіхів в його розвитку, а пані редакторці кріпкого здоров'я, витривалости та дальшої муравлиної праці для добра і користи нашої організації. На многі літа!

Соня Бейзик — голова
Анастасія Міненко — секр.

При цьому залучую поштовий переказ на 30.00 дол. — передплату, а решта на пресфонд. Журнал „Промінь" я дуже люблю читати, бо в ньому є багато цінних і цікавих статтей. Прошу Господа, щоб Вам послав багато сил працювати в користь журнала для потреб громадських і нашого народу взагалі.

Паша Архутич

Хвальна Редакціе!

Висилаю свою пожертву на ювілейний фонд журналу „Промінь" і бажаю членкам редакційної колегії кріпкого здоров'я і кріпких сил, як також всім тим, що допомагають в цій нелегкій праці. „Промінь" редагований на високому рівні. Щасти Вам Боже на все!

Єлена Ковал, Келгари

Шановна Редакціе і всі працівники журналу „Промінь"!

Бажаю Вам міцного здоров'я, щастя та найкращих успіхів у Вашій дорогоцінній праці. Моя думка, що Ви

повинні піднести передплату на журнал „Промінь". Передплата мала на теперішній час. Всі знають, що кошти на всьому зросли. Казав Ісус Христос — просіть і дасться Вам.

Висилаю свою передплату на 1985 рік 15.00 дол. — а 25.00 дол. на ювілейний фонд журналу.

П. Матвійчук, Брендон, Ман

Дорога Редакціє!

Я маю перше число „Променя", що моя мама мені подарувала з 1960 року. І тепер я все виглядаю його. Без журналу у моїм домі було б порожньо. Тому я і своїй доні все пригадую „Не забудь за „Промінь"! Хай Бог обдаровує Вас здоров'ям, витривалістю та дозволить Вам многих літ прожити.

З нагоди 25-ліття посилаю на „Промінь" як мій ювілейний дар 25.00 дол. Щасти Вам Боже!

Євгенія Лехкодух, Васетна, Альберта

Журналові „Промінь" у 25-річчя щирий привіт! Редакції щире спасибі за чверть-столітню працю, кріпкого здоров'я і довгих літ.

Ніна Кузьменко, Лондон, Онт.

Дорога Редакціє!

З нагоди 25-літнього ювілею журналу „Промінь", ми обидвоє з мужем засилаємо найщиріші побажання добрих успіхів у Вашій праці.

Анна Воробець, референтка „Променя" у Відділі ім. Савелі Стечишин у Келовна, Б. К.

З нагоди святкувань ювілею 25-ліття журналу „Промінь" висловлюю велике признання за Вашу цінну працю впродовж 25-ти років і залучую 25.00 дол. на ювілейний фонд нашого журналу.

Вітаємо нашу дорогу редакторку Наталю Когуську. Хай Господь Бог благословить Вас добрим і кріпким здоров'ям на многі літа продовжувати цю цінну працю в нашому журналі, для нашої організації і для українського народу.

Марія і Стефан Гарбус, Саскатун, Саск.

Висилаємо наш скромний дар в сумі 25.00 дол. з нагоди 25-ліття нашого журналу. Бажаємо редакції та її співпрацівникам кріпкого здоров'я, а головно продовжувати свою працю. Огріває нам членкам серце те, що організація продовжує гарну працю, і що ми про це довідуємось з нашого журналу. Ґратулюємо Вам за Вашу витревалість і щоб Бог допоміг Вам продовжувати і писати про жіночий рух.

За відділ ім. Ольги Басараб, у Вимер, Саск.

Ольга Спіжевка — касирка

Висилаю передплату на два роки. З нагоди 25-літнього ювілею журналу „Промінь" посилаю 25.00 дол. Бажаю всім працівникам, редакторам міцного здоров'я і дальших успіхів.

Галина Козак, Бурлінґтон, Онт.

Відділ ім. Кн. Ольги в Ґронлид, Саск. засилає з нагоди 25-ліття журналу „Промінь" 25.00 дол. на ювілейний фонд. Складаємо щирий привіт редактроці та всім іншим співпрацівникам журналу з таким цікавим змістом. Треба, щоб кожна членка відділу була його передплатницею.

Всім працівницям журналу бажаємо здоров'я, успіхів у дальшій праці для нашої організації та для нашого народу взагалі.

За відділ
Марія Данилюк — секр.

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь" відділ ім. Ольги Басарабової з Вакав, Саск., складає найщиріший привіт журналові, вітає його редакційну Колегію, співпрацівників та читачів-передплатників.

Особливо вітаємо редакторку, бажаємо їй кріпкого здоров'я та витривалости, та оцінюємо її дуже цінну працю для нашого українського народу.

„Промінь" насвітлює нашу працю й є допомогою членству у всякій народній роботі для всіх нас.

Наш відділ засилає 50.00 дол. на ювілейний фонд.

Розалія Луцюк — голова
Олена Шевчук — рефер.

З нагоди 25-літнього ювілею нашого дорогого ,цінного журналу „Промінь" відділ ім. Лесі Українки у Фовм Лейк, засилає ридакторці і всім працівникам Господнього благословення, найкращого здоров'я, витривалости і щирої охоти до дальшої праці при журналі.

Ґеня Крикливіч — голова
Вероня Ґаррас — секретарка

Вельмишановна Пані Редактор

З нагоди 25-ліття нашого улюбленого журналу „Промінь", органу Союзу Українок Канади на Ваші руки ми складаємо наш сердечний привіт з нагоди цього знаменного ювілею. Разом з цим, Вам, як редакторці його, висловлюємо велике признання і нашу щиру вдячність, що Ви впродовж цих 25 років високо несли наш союзянський смолоскип і просвічували дорогу в кожній українській хаті.

Ми, членкині відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки при катедральній громаді Пресвятої Трійці у Вінніпезі почуваємось горді, що Ви є заслуженою членкинею нашого відділу. Відзначаючи 25-ліття „Променя", ми відзначаємо і Ваше 25-ліття, як редакторки його. Бажаємо Вам міці і здоров'я, щоб Ви ще довгі роки редагували наш дорогий журнал „Промінь", якого ми любимо читати.

Нині відзначаючи у нашому відділі цей знамений ювілей ми закликаємо всіх членок скласти ювілейний особистий дар на „Промінь", а від відділу ми складаємо 100.00 дол.

ЗА УПРАВУ ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ У ВІННІПЕЗІ

Павліна Іґнаш, голова
Павліна Кревецька, секретарка

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

25-ЛІТТЯ „ПРОМЕНЯ" І ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА В САСКАТУНІ

Відділ Союзу У. К. ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні відзначив спільною імпрезою 25-ліття "Променя" і День Членства в неділю по полудні, 3 березня 1985 р., в катедральній залі Пресв. Тройці. Імпрезу відкрила Марія Воронюк, культурно-освітня референтка, привітавши учасників. Від відділу зложила привіт голова Анна Клапоущак, а від краєвої управи Союзу У. К. заступниця голови Катря Шолтер.

Цього року відділ вперше відзначив почесним життєвим членством старших членок, які мають 75 або більше років. Усіх жінок-сеньйорок було 49. Марія Воронюк запросила їх засісти при головнім столі і кожну представила, а Галя Максимюк, Михаліна Лемко і Анна Михайлюк вручили кожній рожу і життєву членську картку.

За прийнятою традицією в День Членства приймають до відділу нових членок, представляють їх і дають членську картку та квіти. Марія Воронюк представила чотирьох нових членок: Марію Зазеленчук, яка походить з Манітоби, до школи ходила в Саскатуні, має дві дочки; Йоганну Зазеленчук, дочку Марії Зазеленчук, вона була вибрана послом до парляменту в Реджайні, займається політикою; Любу Чуй, яка була давніше членкою, але відійшла через працю, має двоє дітей; Юдиту Керельчук, студентку в Кеслей Інституті, вона сумківка, навчала в Недільній Школі і в Садочку при катедрі.

Вшановано грамотою і квітами Павлину Хомин за 50 років приналежности до Союзу У. К. і добр. Еріку Олесюк за 25 років членства. Марія Воронюк їх представила, подала короткий огляд їх заслуг в Союзі У. К., а голова Анна Клапоущак вручила їм грамоти.

Павлина Хомин походить з Сейнт Джулієн, де 1935 року записалася до тамошнього відділу ім. Лесі Українки. 1942 року переїхала до Саскатуну і відразу стала членкою відділу ім. О. Кобилянської, в якому займала різні становища. Вона була касиркою, головою Кружка, референткою преси і чайних прийнять, очолювала комітет відвідування хворих, була в комітеті добродійної праці, була представницею до Саскатунської Жіночої Ради, до Комітету Українок Канади, до Канадської Асоціяції Консументів. Була референткою архівів. Входила до Провінційної Управи Союзу У. К. і до управи Українського Музею Канади. Тепер разом з своїм чоловіком займається Пансіоном ім. Іларіона.

Добр. Еріка Олесюк приїхала з Европи до Канади 1960 року, осілася в Давфині, Манітоба, де її чоловік був парохом громади УГПЦ. Вона там стала членкою відділу ім. Лесі Українки до 1968 року. Була один рік у Кемсак, 6 років у Принц Альберт, 5 років у Реджайні і 5 в Саскатуні. У відділах займала такі позиції: В Давфині навчала в Недільній Школі, в Принц Альберт була референткою мистецтва, в Реджайні була референткою "Променя" і працювала в програмовому комітеті. В Саскатуні була дорадником СУМК, бібліотекарем і учителькою Недільної Школи.

Після відзначення членок Леся Сорокан з Альвена відіграла скрипкове сольо народних мельодій.

Головну доповідь про журнал "Промінь мала редакторка Наталя Когуська. Марія Гарбуз її представила, переказавши вкоротці її біографію і громадські заслуги. В своїй доповіді пані Когуська зосередила всю увагу на завданні преси в житті і поступі організації.

Подяку доповідачці висловила Марія Дорош, референтка "Променя"..

Дівоча частина хору Ластівка відспівала дві пісні — "Марина" і "Тихо над річкою", під диригентурою Лаврентія Клапоущака. Супровід на акордеоні виконав Мирослав Маковський.

Після того відбулася розігравка на "Промінь" і збірка на фонд "Променя", яка принесла 880.00 дол.

Марія Воронюк сказала кінцеве слово і закінчено імпрезу гимном Союзу Українок Канади. Після всього відбулася чайна гостина для учасників.

С. С.

ВЕЧІР НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ І ЖІНОК ГЕРОЇНЬ

Відділ ім. Княгині Ольги, Ґрімзбі, Онт.

У вівторок 12-го березня, 1985 року, о 8:00 год. вечора членки відділу скромними силами влаштували Свято-Академію на пошану сл. п. Лесі Українки і жінок героїнь. (З деяких причин відділ не зміг відбути це свято у місяці лютім).

Марія Нечай відкрила програму академії відповідним вступним словом та запросила усіх присутніх хвилиною мовчанки вшанувати усіх нам відомих і невідомих жінок героїнь, що життя своє віддали в обороні свого поневоленого народу. Відтак були прочитані слідуючі реферати: Про життя і творчість Лесі Українки, добре опрацьований реферат прочитала голова відділу п. В. Яворська. П. Стефанія Шпитковська бувша голова відділу прочитала глибокий змістом реферат під назвою — "Лютий місяць — місяць героїв". В цьому рефераті були згадані славної пам'яті дочки українського народу: Ольга Басараб, Олена Теліга, Віра Бабенко і 500 жінок-в'язнів совєтських концтаборів у Кінгірі, які були розчавлені під гусеницями танків, усі вони знайшовшись під такими ударами долі, що людям годі того уявити і зрозуміти, але вони усі виявили твердість і незламність духа. Останній реферат прочитала секретарка відділу п. П. Бойчук про письменницю Людмилу Старецьку-Черніхівську, про її життєвий шлях і трагічну смерть — вона була арештована большевиками у Києві в 1941 р., присутні вислухали і довідались про ще одну славну доньку свого народу, яка впала жертвою большевицького терору.

Закінчили цей вечір при товариській розмові за горням кави чи чаю і так як завжди не забули за "Промінь", який усі люблять читати, — склали скромну пожертву в сумі 25.00 дол.

Марія Нечай — реф.

ПОДВІЙНА АКАДЕМІЯ
ВІННІПЕҐ

Заходом комітету членства та ювілейного комітету „Променя" при відділі ім. Лесі Українки у Вінніпезі, відбулось в неділю 24 березня, 1985 р. в катедральній авдиторії Пресв. Тройці, подвійна академія: Свято членства з відзначенням заслужених членок і 25-літній ювілей журналу „Промінь".

Після Святої Літургії учасники зійшли до авдиторії на перекуску. Настоятель Катедри всеч. о. М. Равлюк провів молитву, а Преосв. Архиєп. Василій поблагословив страви.

Програму відкрила гол. відділу Павліна Ігнаш. Вшановано покійних членок відділу співом „Вічная пам'ять". Програмою керувала голова комітету членства, Ольга Ковальчук. У відсутності голови Провінційної Екзекутиви Соні Бейзик, привіт склала Анна Шевель, рекордова секретарка.

Слідувало врочисте відзначення членок: Ангелину Павлик, 50 літнє відзначення, представила Євдокія Черевик, голова Крайової Управи Жіночого КУК; за 25-ліття відзначено: Анну Стельмащук, Домку Терновецьку, Настуню Міщук, Анну Назаревич, Анну Гузій, Юстину Німчук і Мирославу Карпяк представляли добр. М. Керніцька і Є. Білич. Нововписаних членок: д-р Одарку Троцьку, д-р Наталку Апонюк, Фрозину Гаджевич, Марусю Веґнер, Павліну Тофан, Варвару Фегір, Андрею Баляс-Генкевич; переходових членок: добр. А. Апонюк, Надію Бжеську; і переходову членку Євдокію Венґров представила Оля Ферре. Предсідниця представила членок, котрі не оминули жодних зборів в році: П. Ігнаш, В. Курик, О. Бугера і Д. Кристанович. Відзначення членкам Кароля Ковальчук вручила грамоти, а новим членкам статут Союзу і квітку маку. Всім відспівано на „Многі літа".

Ювілейною програмою „Променя" занялась Настуня Міщук, референтка „Променя" при відділі.

Головною точкою ювілею була святочна доповідь редакторки Наталки Когуської, яка говорила про ролю преси в житті і поступі організації.

Гостю представила С. Білич, а подяку склала добр. М. Керніцька, вручивши пані редакторці китицю живих квітів. Повстанням з місць вшанувала святочна громада редакторку за цінну доповідь, ідейність й відданість народно-громадським справам. Яскравий та повний признання привіт склав Преосв. Архиєп. Василій, журналові і його заслуженій редакторці, завершуючи успіх програми дня.

Програму переплітали розвагові точки: Маруся Ольховецька відіграла дві арії на піяні, Юрій Подтепа виконав в'язанку українських пісень на гармонії, а добр. А. Міненко відчитала уривки з перших чисел „Променя". Програму збагатила виставка книжок і річників журналу. Переведено збірку на прес-фонд і передплати „Променя". Список жертводавців слідує як подано.

Кінцеве слово подяки склала П. Ігнаш, редакторці Г. Когуській за доповідь, Преосв. Архиєп. Василієві за участь і привіт, зарядчикам програми, господарям, та всім, що причинилися до успіху дня.

Подвійну академію закрито відспіванням "Ще не вмерла Україна".

Є. Білич

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, ВІННІПЕҐ
„ПРОМІНЬ" — ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД СКЛАЛИ:

Відділ ім. Лесі Українки	$100.00
Марія Симчич	50.00
Соня Бейзик	50.00
Оля Ковальчук	26.00
Ангелина Павлик	25.00
Докія Черевик	25.00
Оля Завісляк	25.00
Зоня Крепякевич	25.00
Розалія Кондра	25.00
Павліна Ігнаш (Квітки незабутнім)	25.00
Єлисавета Білич у пам'ять мужа Володимира	25.00
Добр. А. Міненко (Квітки незабутнім)	25.00

Перший ряд зліва на право: П. Ігнаш — голова відділу, А. Павлик, Н. Когуська — редакторка „Променя", Д. Терновецька, Н. Міщук, А. Гузій.

Другий ряд: О. Ферре, О. Ковальчук, добр. А. Міненко, добр. М. Керніцька, Є. Білич, Д. Черевик.

Відсутні: С. Мельник, К. Ковальчук, М. Юрків і Е. Шевель.

ВЕСІЛЬНІ ДЗВОНИ

СТ. КАТЕРИНС І БІМЗВІЛ, ОНТАРІО

Гарний сонячний день — 1-го вересня 1984 року. Вибила заповіджена 1-ша година пополудні... Храм Божий Св. Юрія в Ст. Катеринс вщерть заповнений весільними гостями батьків молодої — Марусі й Михайла Бідочка й молодого — Марії і Михайла Качурів, які з великою увагою та святочним піднесенням чекають разом з ними на появу своїх дітей.

Диригент церковного хору п. Мельничук раз-у-раз заглядає на долину, щоб вчасно й велично зустріти молоду традиційною українською православною мелодією. І, ось, батько молодої (Мих. Бідочка) єднає свою доньку Елину з будучим зятем Віктором, а хор величним співом „Гряди..." зустрічає невісту.

Отець-Протоієрей Славченко — настоятель вище згаданої громади й отець Планіда — настоятель української православної громади Св. Юрія в Ґрімсбі, до якого належать вже довгими роками й п-во Качури, зустріли при вході молоду пару та поблагословивши, привели їх перед Св. Амвон — до Тетраподу. Виголосом „Благословен Бог наш" о. Планіда розпочав Велику Єктенію Заручин, після якої було довершено чину Св. Вінчання обома настоятелями, в супроводі божественних і гарних мелодій місцевого церковного хору.

Весільна трапеза відбулась в розкішній залі „Чорноморці" о год. 6-ій вечора. Тут молодят зустріли з хлібом і сіллю їх батьки та хресні: Анна Кордупель і Гриць Фуголь — молодої, а Нюся Скрипняк — хресна молодого. Хресний батько, св. п. Семен Білушенко, ще в молодих роках відійшов у вічність.

Отець крилошанин Блаженко — настоятель Української Католицької Громади в Торольді, Онт., розпочав гостину молитвою „Отче наш", поблагословив їжу та виголосив „Многоліття Молодятам", яке було величаво відспіване присутніми разом з молитвою, а Євгенія Лисейко, з донькою Анною, відіграли на скрипках в'язанку наших весільних національних мелодій.

Господарем був Іван Кубрак. Він представив голов-

Елина й Віктор Качура

ний стіл, родичів молодят, отців з дорбродійками та ближчу родину й гостей з дальших околиць. Представляючи молодят, він сказав, що: „...Елина народилася і виховувалася в гарній українській родині Марусі й Михайла Бідочків. Вона закінчила курси українознавства в Ст. Катеринс, брала активну участь в громадському житті нашої української спільноти, співаючи в церковному й світському хорах і не один раз її можна було бачити в національному строї на сцені. Елина була активною членкою МУНО — Молоді Українського Національного Об'єднання і належала до танцювального ансамблю „Дунай", де й зустрілась із своїм судженим. Елина успішно закінчила Ніягарський Коледж і працює тепер в Гамільтоні.

Віктор також був щасливим, що народився і виховався в неменше примірній родині, Марії і Михайла Качури, які добре дбають за національне й релігійне виховання всіх своїх дітей — чотирьох синів. Віктор успішно закінчив при громаді Св. Юрія, в Ґрімсбі, курси українознавства й при тому, ніколи не опускав вівтаря своєї святині, коли відбувались недільні церковні відправи. Від самих юних років він належав до вівтарної прислуги. Також, Віктор був довголітнім СУМКівцем, прекрасно грає на бандурі й був колись непоганий танцюрист в ансамблі „Дунай", де й дотанцювався до того, що закохався 6 років тому в нікого іншого, як Елину — теперішню, вже свою милу дружину. Віктор закінчив університет в Лондоні, Онт., із ступнем бакалавра із ділянки Біології і Хемії і вже є на закінченні дисертації доктората біологічно-медичних наук на Мекма-

---

Прот. і добр. Ф. Керніцькі	25.00
Євдокія Венгров	20.00
Прот. С. Кіцюк	20.00
Анна Гузій	20.00
Марія Благут	20.00

По 10.00 дол.: Анна Е. Сидоренко, Єлисавета Зучкан, Теодора Гаврисишин, Домка Кристанович., Домка Тернавецька, Анна Курчаба, Василина Курик, Володимир і Євгенія Мануляк, отець і добр. М. Равлюк, Настуня Мішук, Петро і Марія Марущак, Линда Лазарович, Г. Майба. По 6.00 дол. — Анна Процюк. По 5.00 дол. — О. Николаєшен, Елі Стахурська, Надія Божеська, Марія Юрків, Галя Ласько, Марія Піяла, Зоя Білозор, Ольга Юзвишин, Марія Тарновецька, Елсі Паламар, Анна Шевель, Марія Гаврилюк, К. Дармоїд, М. Ревуцька, Софія Тесарська, Марія Копичанська, Катерина Мех, Павліна Кравецька, Джин Данилюк, Ґилберт Плейнс, Ман.. По 2,00 доляри: — Марія Сідак, Марія Ґреґораш, Верна Керелюк, Верна Капкій, Франя Гаєвич, Рут Білокрила.

РАЗОМ 734.00 дол.

стерському університеті в Гамільтоні. В між-часі працює над дослідами, викладає для студентів лекції та дописує до журналу.

Св. Вінчанням, Ви обоє започаткували новий життєвий етап — родину й нехай Всевишній Господь Бог буде вашим щоденним дороговказом. Щасти Вам Боже!"

Весільну чарку (тост) за молоду пару підніс старший дружба Михайло Бідочка, брат молодої та сказав, пізніше, влучне й дотепне про них — слово.

Молодий Віктор підніс весільну чарку за друужок і дружбів та, при цьому, разом з Елиною, висловив пару теплих слів до своїх тата й мами та родичів своєї дружини. Рівно ж подякував господарю за переведення гостини, а всім гостям — за звеличання такою численною присутністю на їх весіллі.

Батько молодої Михайло Бідочка змістовно двомовно подякував всім присутнім і неприсутнім гостям за численну участь та побажав молодятам багато щастя й здоров'я в їх молодому подружжі. Особливо, він привітав додаток до родини, першого зятя — Віктора.

Інж. М. Качура, батько молодого, зокрема подякував о. прот. Славченку, о. Г. Планіді й диригентові п. Мельничуку з хором за довершення шлюбу їх дітей, та всім тим, що в будь-якій мірі допомагав в підготовці до весілля, а особливо, всім гостям за особисту участь. Побажавши молодятам кріпкого здоров'я і щасливого родинного життя, він закінчив словами: „Дорогі діти, Віктор і Елина! Ніколи не забувайте за своїх батьків, церкву свою рідну православну й своїх друзів та глибоко в душі тримайте ваше національне й християнське виховання. Огрівайте його своїм теплом душевним та зберігайте, щоб ви таким чистим передали його вашим дітям, а нашим внукам! А, наразі, радіємо з дружиною, що, нарешті, й ми дочекались такої милої доньки-невістки в нашій родині".

Тому, що інж. М. Качура, затурбований весільними справами, напевно забув за свій день народження, який якраз випадав на цей день, п. Кубрак — як господар, кум і довголітній приятель — пригадав йому та побажав кріпкого здоров'я на майбутнє, згадуючи кількома словами за тяжкі, спільно пережиті, студентські будні повоєнної Європи після 2-гої світової війни. А присутні відспівали Многоліття. Отець-протоієрей Славченко закінчив цю урочисту весільну трапезу молитвою.

Після дарування, відбулась весільна забава, під час якої було відзначено всі питомі традиційні звичаї веселого українського весілля: перший танець, перетанцювання, прощання з дівоцтвом (вбирання у хустку), і т. інше.

На другий день, в цій самій залі, відбулись поправини, на яких було зібрано 110.00 дол. на пресу: 55.00 дол. на „Вісник" 55.00 дол. на „Новий Шлях", а п-во Качури ще дали 55.00 дол. на журнал „Промінь". Всім жертводавцям щиросердечне спасибі, а молодятам — кріпкого здоров'я й родинного щастя!

На многі літа Воктор і Елина!

Гість

СВЯТО В ЧЕСТЬ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ВЕРНОН, Б. К.

Неділя 3-го березня 1985 р. відділ ім. Княгині Ольги, відзначив роковини славної доньки України.

Свято почалось Панахидою по Службі Божій, котру відправив настоятель прот. Петро Блажук. Членки тримали свічки, а заст. голови пані Марія (П.) Попович стояла з прапором СУК.

По Панахиді, усі зійшли до залі під церквою Успіння Пресвятої Богородиці, на перекуску, та разом віддали пошану незабутній Лесі Українці — де був прибраний вишитим обрусом столик, портрет Лесі Українки огорнений вишитим рушником і обложений книжками — творами поетеси.

Слідувала скромна, але святочна програма силами членок. Програму відкрила друга заст. голови, Розалія Григірчук, привітала присутніх з нагоди Свята, і провела програму, яка складалася з таких точок: Вступне слово — висловила заст. голови Марія (П.) Попович; під управою пана Павла Малиша, членки відспівали три пісні: „Вечірня година", „Ой,не зникли золотії терни", „Колискова".

Глибокий змістом реферат прочитала добр. Блажук, а гарне враження викликала деклямація під наз. „Перший вірш Лесі Українки" — віддеклямувала Соня Винничук. Кінцеве слово почули від отця Блажука, даючи признання членкам в яких малі сили, а так успішно відзначили свято, свято, яке треба дотримувати і річно влаштовувати. Кожний культурний нарід цінить і шанує таких як Леся Українка, одна вона з тих учителів людства, що хач її життя було коротке, а залишила вона величавий дорібок своїх поетичних творів, що збагачують і підносять духовість української родини.

На закінчення пані Григірчук подякувала усім учасникам Свята, та присутнім і попросила усіх відспівати „Ще не вмерла Україна".

Збірку в сумі 50.00 дол. пересилаємо но пресфонд „Променя".

Анна Буяр — секретарка

КОНТЕСТ ПИСАНОК І ХЛІБА

Канадійський Національний Український Фестиваль у Давфині, Ман. проголошує **КОНТЕСТ ПИСАННЯ ПИСАНОК і ХЛІБІВ.** Контестанти поділені на групи. Зголошення контестантів приймається до 28-го липня 1985. Жюрі визначатиме оцінку мистецьких писанок і хлібів 2-го серпня 1985 року і тоді ж будуть вручені трофеї та грошеві нагороди за найкращі писанки і хліби. Аплікації в справі правил контесту можна набути, звертаючись на адресу:

CANADA'S NATIONAL UKRAINIAN FESTIVAL INC.
119 Main Street South
Dauphin, Manitoba
R7N 1K4

ЮВІЛЕЙ ЖУРНАЛУ І СВЯТО ЧЛЕНСТВА

КАНОРА, САСК.

Відділ ім. Марії Маркович в Канорі, Саск. організуючи відзначення і вшанування заслужених членок получив його з ювілеєм 25-літтям журналу „Промінь".

Неділя, 24 лютого це був врочистим днем для громадян, а особливо членок відділу Союзу Українок в Канорі. Святкування почалось рано в церкві Службою Божою, яку відправляв всеч. о. Микола Дерев'янка. Після відправи в церкві всі перейшли до великої залі Українського Народного Дому на спільний громадський обід. Молитву перед споживанням страв провів о. Микола Дерев'янка.

Імпрезу по обіді відкрила голова відділу пані Текля Ременда привітавши гостей, членство і святочну громаду, накресливши ціль і завдання подвійного свята. По цім, секретарка відділу пані Марія Мисак представила гостю доповідачку, редакторку журналу „Промінь" з Вінніпегу Наталію Когуську.

У своїй святочній промові ред. Н. Когуська піднесла важливість преси в житті і поступі організації. Журнал „Промінь" заснований 1960 р. сповняє ролю координатора між членством і проводом, плекає ідеали організації, знайомить читачів з історією свого народу, плекає почуття своєї культурної окремішности, пошанування своєї спадщини. Журнал є трибуною організації Союзу Українок Канади і тому членство ним опікується та допомагає йому морально і фінансово. Подяку за виголошену доповідь склала пані Стефанія Ґорчинська. Вітали журнал з нагоди 25-ліття пані Д. Маковська провін. референтка журналу о. Микола Дерев'янка і добр. Марія Гнатів, гість з Йорктону.

У другій половині програми відбулось відзначення і вшанування членок відділу за їх довголітню працю. Цю частину проводила голова членського комітету, Аделя Завісляк. В першій точці членки проспівали свій гимн і вшанували упокоєних членок співом „Вічная пам'ять". Слідував привіт від Провінційної Екзекутиви Союзу Українок в Саскачевані. Відбулось представлення і вшанування

Світлина з ювілею „Променя". Зліва направо: Олена Козоріз, Оксана Копельчук, Текля Ременда — голова відділу, Наталія Когуська — гостя-доповідачка, о. Микола Дерев'янка, добр. Євгенія Дерев'янка.

На знимці зліва направо Домка Ленко, Наталя Писемна, Олеся Ростоцька, Ґледис Калинюк, Анна Стусик, Розалія Козоріз.

Пані Ленко є одна з наших старших членок, котра ще в старшім віці вишиває обруси до церкви, пише писанки, пече проскури, показує молодшим як виробляти калачі, паску, та щоб не забути давний звичай печення коровая.

почесних членок по роках їхньої праці та вручення грамот признання.

За 50-літню працю отримали грамоту Марія Ортинська і Оксана Копельчук; за 45-річну працю — Анна Тимрик і Анна Деркач, за 35 років були вшановані Тіна Ременда, Євгенія Козоріз, Стефанія Ґорчинська, Марія Мисак, Ольга Анака, Марія Мельничук, Гелен Денис і Анна Романов; за 25 років були вшановані Анна Дроздюк і Александра Козоріз.

На ювілейний фонд „Променя" учасники обидвох імпрез склали — 435.00 дол., в цій сумі є 150.00 дол. від відділу. Імена жертводавців проголошені в ч. 4 журналу на стор. 31. Новинка про відбуті імпрези появилась була в місцевій канорській пресі.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ О. БАСАРАБОВОЇ
ВАСЕТНА, АЛЬБЕРТА

Дня 12-го лютого 1985 р. при нагоді „Трьох Святителів", наш відділ відбув свої ширші сходини в домі пані Софії Швець, для вшанування своєї патронки Ольги Басараб.

Голова відділу пані Марія Рогожа відкрила свято, засвітила свічку і попросила всіх членок побожно і тихенько відспівати молитву „Отче Наш", та вшанувати хвилиною мовчанки день похорону Блаженнійшого Владики Митрополита Андрея, та день смерти Ольги Басараб. Вічна їм пам'ять!

Рік-річно ми в цей день 12-го лютого читаємо книжку під наз. „Незабутня Ольга Басараб" — про життя Ольги. Різні спомини про життя Ольги Басараб, викликають великий жаль, глибоку пошану до неї, та завзятість до праці, йти слідами нашої патронки, у нашій вільній країні, котрої Ольга ніколи не мала.

Ольга Басараб родилася 1889 р. проживши лише 34 роки, згинула трагічною смертю в польській поліційній тюрмі у Львові, вночі з 12 на 13 лютого 1924 року.

З нагоди 25-літнього ювілею журналу „Промінь", членки відділу ім. Басараб у Васетна, Альберта, складають 25.00 дол. на журнал „Промінь", як нев'янучий вінок на могилу їх незабутньої патронки Ольги Басараб.

Бог знає чи її могила ще там є, і чи є кому за неї помолитись. Нехай з Богом спочиває, а нас довго чекає.

За відділ О. Басараб

Євгенія Лехкодух, секр.
Марія Рогожа, голова

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ
ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

Дня 10-го лютого ц. р. заходом комітету членства у відділі Союзу Українок Канади, при Катедрі св. Івана в Едмонтоні, відбувся членський чай. Заля була святочно прикрашена — на головнім столі розкішні живі квіти — червоненькі гвоздики й білі свічки, а на столиках, при яких засіли членки й гості, також пахучі червоні гвоздики. Було поважне число членок і гостей.

Програму перепровадила членка комітету, Єлисавета Прокіпчук. У привітальнім слові пояснила намір сього чаю — здобути й привітати нових членок, обзнайомити їх із цілями відділу Союзу Українок та заохотити їх брати активну участь у діяльності Відділу й Союзу. Головну промову на тему „Ціли Союзу" виголосила голова відділу Джерелдіна Наконечна. У відсутности настоятеля Катедри митр. Д. Лучака, молитву провів Архимандрит А. Щербань, а Преосв. Владика Іван подав благословіння. Членки соціяльного комітету подали чай й смачну перекусу. На розвагу слідувала музична точка — фортепіянове сольо — виконала сумківка Сандра Чумер.

Членський комітет. Зліва направо: Марія Гринчук, Єлисавета Прокіпчук, Джералдін Наконечна — голова відділу, Віра Понич — голова членського комітету, Марія Бартко, Катерина Гавриш.

Привіт від краєвої управи Союзу Українок Канади склала Анна Звоздецька, уступаюча голова. У своїм слові підкреслила великі досягнення нашої організації й сказала, „Ми будинки вже маємо завдяки нашим піонерам. В тих будинках мусить жити і розвиватися наше церковне й культурно-освітнє життя. Ваше ставлення й Ваше зрозуміння до цих потреб запоручить існування українського народу в Канаді". Слідував привіт від Розалії Фарини, голови Провінційної Екзекутиви Союзу на Альберту. Петро Прокопів, голова катедральної управи св. Івана злożив щиру подяку відділові за їх невтомну працю й щиру жертвенність.

Для відміни Хор Сеньйорів при Катедрі св. Івана під мистецькою дириґентурою проф. Сергія Яременка гарно розвеселили присутніх українською піснею.

Тоді Джералдіна Наконечна, голова відділу представила дві нові членки управи відділу, і голови комітетів. Нові членки отримали від відділу копію Ювілейної Книжки — 50 Річчя Відділу Союзу Українок Канади при Катедрі св. Івана. Імпрезу закінчено відспіванням „Достойно є".

Єлисавета Прокіпчук

ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ „ДОНЬКИ УКРАЇНИ" у Тандер Бей, Онт.

Святкування сорок-ліття ювілею відділу ім. Доньки України в Тандер Бей відбулося в неділю 28-го жовтня 1984 року в Ер Лайн Мотор мотелі. В програму входив святочний обід і відзначення голів, секретарок і касирок. Головний стіл гарно удекорований квітами, колачем, свічками, прапорами і ювілейним тортом, який голова Ольга Михайлишин спекла і відповідно удекорувала. За головним столом розмістилися членки управ відділу.

Орися Яремчук, перша заступниця відкрила свято і провела молитву і потім прочитала імена покійних членок, яких вшановано хвилиною мовчанки повстаням з місць. Тост за здоров'я членок подав пан Петро Михайлишин.

По обіді слідував привіт від голови відділу, Ольги Михайлишин. По цім була призентація бувших і теперішних голів, секретарок і касирок. Відзначували колишні голови.

Про їхні заслуги говорила Орися Яремчук, Наталка Вацик, Марія Пресунька, Ольга Ковальчук і Ольга Михайлишин. Анна Пуляк найдавніша членка вручила кожній голові срібну ложечку з смолоскипом.

Вшановані секретарки — Марія Пресунька, Соня Клименко і Ольга Ковальчук. Юсифа Сурмай удекорувала їх квітковим корсажем.

Вшановані касирки — Михайлина Гарасимчук, Ольга Михайлишин і Марія Пресунька. Марія Дутка подала квіткові корсажі. Соня Клименко перечитало вірш написаний Наталкою Фариною під назвою "Привіт Союзові Українок Канади" Марія Сторожук подала огляд діяльности відділу "Доньки України" за минулих 40 літ. Цікаві спомини з діяльности товариства подала Марія Пресунька. Соня Клименко постарала збірник знимок з мистецьких вистав протягу 40 літ діяльности.

Слідували привіти — Марія Пресунька від відділу Олени Пчілки. Аннет Марфі від відділу ім. Ольги Басараб. Петро Михайлишин від Союзу Українців Самостійників і Ілія Яремчук голова від Т-ва Просвіти.

Закінчуючи свято Орися Яремчук щиро подякувала всім гостям за участь у програмі свята, голові О. Михайлишин за підготовку до ювілею і за спечення торту і колачів. Марії Сторожук і Соні Клименко за зібрання і перечитання огляду праці нашої організації. Ювілейному Комітетові і всім другим учасницям і учасникам на програмі і гостям.

Слідувало традиційне к р а я н н я ювілейного торта — виконала голова відділу — Ольга Михайлишин.

Ольга Ковальчук — секр.

ВІДДІЛ ІМ. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ в Чиливек, Б. К.

Річні збори відділу відбулись у суботу 22-го грудня 1984 в присутности 9 членок. Голова пані Настуня Марчук відкрила збори молитвою, хвилиною мовчанки вшановано заупокійних членок Союзу.

Предсідницею зборів була п. Н. Марчук, а секретаркою Марія Савіцька. Н. Марчук привітала членок, дала короткий перебіг праці за цілий рік і подякувала членкам за співпрацю.

Секретарка в додатку перечитала протокол з минулих річних зборів і звіт з ціло-річної праці. Впродовж року відбулось 7 місячних зборів, а також членки відділу були присутні на зборах церковної громади почерез цілий рік. На зборах читалось обіжники від Централі і Провінційної Екзекутиви та іншу кореспонденцію.

Перший ряд зліва направо: Н. Вацик, М. Пресунька, О. Яремчук, О. Михайлишин, О. Ковальчук; другий ряд: С. Мендик, М. Сторожук, Д. Мендик, С. Клименко, Т. Патранюк, М. Дутка, А. Пуляк, Є. Сурмай, О. Вилкі, Т. Гарасимчук, Ф. Голт.

Разом з церковною громадою відсвяткувано свята Лесі Україн к и, Ольги Кобилянської, Тараса Шевченка, День Матері і Батька. Відбули 2 пущень, стрічу Нового Року вечерою і забавою, спільну Йорданську Вечерю, Спільне свячене, День подяки, церковний празник де вшановано наших заслужених членів громади з нагоди їх 60-літнього ювілею подружжя панства Анни і Юрія Феняків. Вшанували Отця пароха прот. Петра Сацевича з нагоди дня уродин. Гостили крайову голову пані Анну Холод літньою порою.

Щоб здобути фондів відділ влаштував випродаж великоднього печива, писанок, пирогів, і голубців та гостив купців солодощами та чаєм. Восени відбули базар з чаєм і випродаж поживи. Літом мали випродаж уживаних речей разом з громадою, відділ розпродав книжки надіслані централею і білети на розігравку на дохід Музею Канади.

Для хворих у шпиталі висилали квіти і картки з желаннями.

Збори рішили одна-голосно піднести вкладку до 5.00дол. До цієї пори вписалось 12 членок.

Касирка пані Д. Юрків перечитала фінанс. звіт. Приходу: 2.857.88 дол., розходу — 1.460.65 дол. — зарібку — 1.397.23 дол.

До заряду на 1985 рік увійшли: Голова — Настуня Марчук, заступниця голови — Павліна Мерко, секретарка — Марія Савіцька, касирка — Долі Юрків, заст. секретарки — Маруся Скрипник, контрольна комісія: — Галина Кіслінська, Анна Крипякевич, Марія Горин, комітет телефанування — Маруся Скрипник і Галина Кіслінська, сестриці: Павліна Мерко. Тому, що дуже мале число членок у відділі, заряд відповідає за різні ділянки праці в товаристві.

Членки відділу желають управі централі Союзу і редакторці "Променя" всього найкращого в новому році і в праці.

Марія Савіцька — секретарка

ГРОМАДА СВ. ЮРІЯ ПЕРЕМОЖЦЯ

ЛАШІН, КВЕБЕК

Якраз 40 років тому (2-го лютого 1945 р.), за ініціятивою дев'ятьох відважних та відданих, повстала громада Св. Юрія Переможця в м. Лашін, Кве.

За три місяці існування вже було набуто площу землі для будови церкви та резиденції. І так хоч маленька членством та велика їх жертвенністю, громада ступила на поріг своєї 41-ої річниці. Тепер настоятель громади (семим за 40 років) є о. Захарій Ревко.

Річні Загальні Збори відбулися 3-го лютого, на яких, після відчитів голови та членів уступаючої управи, збори попросили управу (в повному складі) залишитися в керівництві громади й на 1985 р. Склад управи є слідуючий: І. Розум — голова, О. Ромас — заступник, М. Гайдук — секретар, М. Морган — скарбник, С. Десятник — фін. секретар, М. Ґут, Г. Завадський, п-ні А. Сав'юк — вільні члени управи, М. Лазоренко, п-ні К. Клунко П. Зубчинський — контрольна комісія, М. Ґенька та М. Максимич — почесні члени управи.

Громада має Церкву, резиденцію для о. настоятеля та власний цвинтар. На 52 члени 70% (36 членів) вже пенсіонери, решта ж будуть ними за рік-два. Фінансовою базою громади є жертвенність членів, жодною комерцією громада не займається. Хором, після смерти свого чоловіка, довголітнього диригента церковного хору бл. п. Петра Гавриловича Кисленка, вже декілька років керує вдова покійного п-ні Валентина Кисленко не беручи за свій труд жодної фінансової винагороди.

Трудолюбивість та жертвенність членства, особливо трудолюбивість Союзу Українок Канади відділу ім. Св. Княгині Ольги, і втримує громаду. Крім праці та фінансових пожертв багато членів жертвують прикраси до церкви. За 1984 рік церква була прикрашена слідуючими речами подарованими членами: п-ні Н. Луцишин подарувала ручний хрест, комплет риз та позолотила чашу (1.146.00 дол.), п-ні Л. Ґут відновила та позолотила Євангелію (530.00 долярів), п-во П. та Г. Сіренко придбали комплет риз (453.00 дол.), п-ні О. Яковенко купила напрестольний стоячий хрест (394.00 дол.), п-ні Т. Клемба придбала лампади на Іконостас (352.00 дол.), п-во М. Максимич набули свічник для хреста (197.00 дол.), п-ні К. Клунко набула другий свічник (197.00 дол.), п-во Н. та М. Дуля подарували дві лямпи для іконостасу (100.00 дол.), о. З. Ревко подарував дві малі лямпи (75.00 дол.), п-ні Н. Івак купила підризник (58.00 дол.), п. М. Гайдук подарував і поставив невеликий хрест над входом до церкви.

Тільки прикрас до церкви за один рік було подаровано на понад 3,700 долярів, це поважна жертвенність, бо жертводавцями були пенсіонери та вдови.

Можна було б ще багато писати про жертвенність і других та про їх фізичну працю, фінансові пожертви і т. д. але ціллю цього невеличкого допису про Св. Юріївську громаду є тільки згадати про неї в її 40-ліття, бо про неї (крім посмертних згадок відійшовших членів) майже ніколи не писалося.

О. Ромас

НИПАВИН, САСК.

ВІДДІЛ ІМ. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відділу відбулися 7-го листопада у Народному Домі. Присутніх членок було 11.

Голова Марія Косован відкрила збори молитвою, вшановано покійних членок відспіванням „Вічная пам'ять". Цього року упокоїлась одна наша членка Анна Нагірна, вічна їй пам'ять. Предсідницею зборів вибрано Марію Косован, секретаркою Оксану Мохорук. Протокол з минулорічних зборів прочитала секретарка. Фінансовий звіт здала касирка Марія Басараба. Приступлено до звітів урядниць. Голова відділу Марія Косован висловила щиру подяку всім членкам за їхню поміч, пошану, зрозуміння і співпрацю за минулий рік, побажала кріпкого здоров'я, надалі так у згоді працювати. Щира подяка нашій голові за її провід. Слідували звіти з цілорічної праці нашого відділу. Відбулося 8 місячних зборів. Обіжник читано та іншу кореспонденцію від централі. Під добрим проводом нашої голови, членки виконали багато праці. На Різдво Христове ходили з колядою разом з членами церковної громади, брали участь у спільнім окружнім полевім Богослуженні, декотрі членки співають в окружнім хорі. Приготовили обід на спільне свячене, у день храму нашої церковної громади. Видають вечері на бенкетах, чи на весіллях. Наймали панахиди за О. Басарабову, Тараса Шевченка, за полеглих вояків і за покійних членів нашої громади. Висилали делегатку на з'їзд в Йорктон. Відвідують і висилають картки співчуття і квіти для хворих. Цього року ми прощали дві членки нашого відділу, які від'їжджали в інші місцевості — пані Катерину Стадник і пані Марію Григор, велика для нас втрата. Пані Григор була дорогою членкою від початків нашого відділу, була довгі роки сестриця у церкві, і дуже дбала про чистоту у церкві. З жалем ми прощали панство Григорів, але дай їм Боже доброго здоров'я прожити з їх рідними у місті Едмонтоні.

11-го листопада ми вітали пані Савіцьку від Музею в Саскатуні. Наш відділ дав жертву у сумі $100.00, як також поодинокі члени, до церковної каси дали жертву у сумі $5,000.00, і даємо грошеву поміч, де потреба вимагає. Виконали буджет.

Прихід в 1984 р. — $12,615.26, розхід — $9,078.09, осталось на 1985 р. — $3,537.17.

Заряд на 1985 рік той самий: голова — Марія Косован, заступниця голови — Маруся Григор, секретарка — Оксана Мохорук, касирка — Марія Басараба. Добродійний комітет — Катерина Козунь і Павлина Глуханюк. Контрольна комісія — Славка Єсієнко і Улянка Барезовська. Сестриці — Василина Мадрига, Павліна Глуханюк, Марія Басараба.

Членки відділу бажають журналові і його редакторці найкращих успіхів.

Оксана Мохорук, секр.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У світлу пам'ять дорогої мами і бабуні, бл. п. Анелі Топоровської, яка упокоїлась 1-го грудня 1983 року в Давфині, Манітоба, складаю $150.00 на журнал „Промінь", який журнал мама так любила читати.

Дочки: Марія Ґобс,
Іванна Наконечна і
Кароліна Романик з родинами

— — — — —

Членки відділу ім. Кн. Ольги у Веґревил, Альберта кладуть нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Ганки Романчич-Ковальчук, яка упокоїлась 18 жовтня 1984 року. Покійна в 1933 році була одною з перших організаторок і одна з перших почесних членок, в її незабутню пам'ять засилаємо 25.00 дол. на „Промінь".

За відділ Марія Бабчук — голова
Олена Мельничук — рефер.

— — — — —

У четверту річницю смерти дорогого мужа, який упокоївся 28 травня 1981 року і сина Андрія — упокоївся 1970 року, в їх світлу пам'ять складаю 20.00 дол. на „Промінь".

Дружина Василина, сини і їхні родини,
Мелфорт, Саск.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу мого дорогого і ніколи незабутого мужа бл. п. Ореста Заставного, який відійшов від нас у вічність і вже ніколи не поверне — складаємо у його пам'ять 30.00 дол. на журнал „Промінь".

Ольга Заставна з родиною
Кадворт, Саск.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок і засилаємо 5.00 дол. на журнал „Промінь" у пам'ять покійної Юлії Ґабриш, яка відійшла від нас 19 квітня 1970 року.

Діти покійної: Михайліна і Роман Демянюк,
Кемрось, Альберта

У першу річницю упокоєння дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. Василя Гавриліва, який залишив нас у глибокому смутку 15 березня 1984 року, складаю в його світлу пам'ять 50.00 дол. на ювілейний фонд журналу „Промінь".

Дружина Марія Гаврилів і діти
Келовна, Б. К.

— — — — —

В першу річницю упокоєння дорогого мужа і тата бл. п. Івана Котиша, складаємо замість квітів на його могилу 25.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Дружина Евдокія Котиш,
дочка Ліда Савдик, Аґінкорт, Онт.

— — — — —

Замість квітів на могилу мого дорогого мужа Йосифа Талпаша, засилаю 25.00 дол. на ювілейний фонд „Променя".

Дружина Зеновія
діти: Савеля і Віктор, Саскатун, Саск.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у пам'ять наших дорогих батьків (родичів), батька бл. п. Івана Митрана, мами бл п. Марії Митран і засилаємо 20.00 дол. на журнал „Промінь".

Марія Митран Цибак, Келовна, Б. К.

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок у пам'ять наших батьків (родичів) — батька, бл. п. Теодосія Цибака, мами, бл. пам. Насті Цибак у їх світлу пам'ять засилаємо 20.00 долярів на журнал „Промінь".

Митро і Марія Митран, Келовна, Б.К.

— — — — —

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь" складаю 20.00 долярів у світлу пам'ять дорогого мужа і дідуся бл. п. Василя Барабаша — упокоївся 21-го січня 1980 року.

Дружина Ґеня Барабаш, Келовна, Б. К.

— — — — —

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь" складаю 25.00 долярів у світлу пам'ять своєї родини: родичів — Теодор і Марія Садовяк, братів — Григорія і Ярослава, також сестри Одарки Ярема. Вічна їм пам'ять!

Анна Ворбець, Келовна, Б. К.

— — — — —

З нагоди 25-ліття журналу „Промінь" складаю 25.00 долярів у світлу пам'ять своєї родини: Боярчук-Клим, Юлія, Василь, Валя і Ярослав. Родина Яремчук — Семен і Уляна.

Надія Чабанюк

— — — — —

У десяті роковини упокоєння дорогої дружини, бл. пам. Пелагії Ковальської — упокоїлась 18 червня 1975 року, складаю в її світлу пам'ять нев'янучий вінок і засилаю 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Муж Григорій Ковальський, Брентфорд, Онт.

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок на могилу мого дорогого незабутнього мужа, бл. п. Стефана Білінського, який упокоївся 1966 року в його світлу пам'ять складаю 10.00 долярів на „Промінь".

Дружина Настасія Білінська, Брентфорд, Онт.

У незабутню світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Корнила Андріящука — відійшов від нас у вічність 1 червня 1985 року і моєї дорогої приятельки Марії Сивирин — упокоїлась 7 червня 1984 р. складаю в їх пам'ять 20.00 дол. на журнал „Промінь".

Марія Андріящук, Ту Гилс, Альберта

— — — — —

У річницю упокоєння добр. Миланії Мельничук — упокоїлась 28 квітня 1984 р. у Вегревіль, Альберта, членки відділу Союзу Українок в Овкбирні, складають нев'янучий вінок і засилають 10.00 дол. на журнал „Промінь". Родині висловлюємо щирі співчуття.

За відділ — Ґеня Матієшин, секр.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої родини, що відійшли у вічність: сестри, братової, тіточки, бл. п. Славки Богоніс — упок. 24 червня 1970 р. мами, тещі і бабці бл. п. Кароліни Когут — упок. 4 липня 1982 р., батька, тестя і дідуся бл. п. Константина Когута, упок. 12 грудня 1952 р., в їх незабутню пам'ять складаємо нев'янучий вінок на „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Тоня і Петро Петранюк, Тандер Бей, Онт.
Оля і Никола Стручинські, Канора, Онт.

— — — — —

9 травня 1984 року відійшов у вічність сл. пам'яти Павло Паліщук — дорогий муж, тато, дідусь, член чисельної православної громади м. Лондону, Онт. Замість китиці квітів дружина Валентина і сини Олександр і Борис з родинами висилають на пресовий фонд „Променя" 15.00 дол.

Нехай канадська земля буде Покійному легкою, а пам'ять по Ньому вічною!

Переслала Н. Кузьменко

— — — — —

На свіжу могилу моєї дорогої свахи, бл. п. Павліни Клюкевич, яка відійшла у вічність 3 травня 1985 року в її пам'ять замість квітів складаю 20.00 дол. на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять. Родині висловлюємо сердечні співчуття.

Анна Романович, Принц Альберт, Саск.

— — — — —

Членки відділу Ольги Кобилянської у Витков, Саск. складають нев'янучий вінок на три свіжі могили наших членок — бл. п. Марії Павлівської, упок. 25-го квітня на 79 році життя, Варвари Такарик (88 р.) упок. 18 березня і Анни Шимбаб (69 р.) упок. 12 березня — всі в цьому 1985 році. Замість квітів складаємо в їх пам'ять 40.00 доларів на „Промінь". Родинам висловлюємо співчуття.

За відділ ім. Л. Українки
Ганя Іванчук, кор. секр., Витков

— — — — —

Кладу китицю квітів на свіжу могилу моєї дорогої тети, бл. п. Павліни Клюкевич — упокоїлась 3 травня 1985 року і в її незабутню пам'ять засилаю 25.00 дол. на журнал „Промінь", якого вона любила читати.

Племінниця Елейн Новосад, Липтон

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу мого дорогого мужа, бл. п. Івана Панчука, який упокоївся в четвер 25 квітня 1985 р., складаю в його дорогу пам'ять 25.00 дол. на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Доротея Панчук

У першу річницю упокоєння дорогого мужа і тата Івана Котиша, — замість китиці квітів на його могилу, складаємо 25.00 дол. на журнал "Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Дружина Євдокія Котиш
дочка Ліда Савдяк, Агінкорт, Онт.

— — — — —

Відділ ім. Савелі Стечишин в Келовна, Б. К. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої членки бл. пам. Марії Мартинюк — упокоїлась 27 березня 1985 р. в її пам'ять складаємо 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Вічна їй пам'ять!

За Відділ, рефер. А. Воробець

— — — — —

У першу річницю упокоєння дорогої приятелъки Галини Ґрекул, яка упокоїлась 17 травня 1984 р. в Едмонтоні. Церковний комітет при Катедрі Св. Івана складає на нев'янучий вінок 50.00 дол. Вона завжди житиме в серцях парафіян Катедри Св. Івана.

Церковний Комітет, Едмонтон

— — — — —

У дванадцяті роковини упокоєння нашого дорогого тата, дідуся і прадіда бл. п. Петра Рипки. в його незабутню пам'ять засилаємо замість китиці квітів 30.00 дол. на журнал „Промінь".

Добр. Марія Василів, Едмонтон

— — — — —

У незабутню і світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся бл. п. Семена Гаврилюка, який відійшов від нас у вічність у 1976 році, складаємо 25.00 дол. на журнал „Промінь".

Дружина Софія і діти
Вейбурн, Саск.

— — — — —

Кладемо китицю квітів на свіжу могилу нашої дорогої вуйни, заслуженої громадянки-піонерки, довголітньої членки Союзу Українок Канади бл. п. Софії Ґрещук, яка упокоїлась на 99-тому році свого трудолюбивого життя 1985 р. в Саскатуні, в її світлу пам'ять складаємо 25.00 дол. на „Промінь", якого вона щиро любила читати.

Іван і Анна Дутчак з родиною

— — — — —

У п'яту річницю смерти незабутнього мужа, батька і дідуня, бл. п. Григорія Возімірського, — відійшов у вічність 16 червня 1980 року в Едмонтоні, в його світлу пам'ять засилаю 20.00 дол. на „Промінь".

Дружина Ольга з родиною
Редвотер, Альберта

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих — мужа Івана, брата Володимира Українця з родиною, братови Марусі їх дітей — Юрчика і Гані, брата Івана, родичів Юрія і Петруні Українець, яких щороку згадую все в наших серцях й ніколи їх не забудемо, складаю дар на „Промінь" як китицю квітів 20.00 дол. Вічна їм пам'ять.

Марія Доналд, Гамільтон

БЛ. П. ЗЕНЯ ПАНЧУК
Мелфорт, Саск.

Зеня Панчук народилася на Україні 12-го квітня 1922 року. В травні 1927 р., на п'ятому році свого життя, вона прибула до Канади з мамою, щоб з'єднатися зі своїм батьком який прибув до Канади один рік раніше.

По короткім перебуванні зі з'єднаною родиною в Канаді, вони гляділи за тим, щоб набути своє власне пристановище в новій та ще незнаній землі. В 1929 році вони набули фарму недалеко від містечка Ґронлид, в Саскачевані, і взялися до праці, щоб заробляти на життя в несприятливих обставинах нової країни.

Зеня Панчук вчилася в початкових і середніх школах близько її дому. В цей час у неї защепилася любов до музики і читання доброї літератури. У 1940 році вона закінчила курс краси ("бюті калчур") і працювала короткий час на цій роботі.

У 1942 році вона вийшла заміж за Іллю Панчука й вони замешкали на фармі до 1952 року. У цьому періоді їхня родина зросла з народженням у них сина Ореста та доньки Соні.

Коли її муж, Ілля, повернувся вчителювати в 1952 році, то їхня родина перенеслася в околиці Теч Кріку, недалеко від міста Мелфорт, де перебули десять років, а потім переїхали до міста Мелфорт і там проживали до часу, коли Зеня Панчук упокоїлася 11 січня 1985 року.

Зеня Панчук цікавилася добробутом і життям школярів поза формальним навчанням в школі, до якої прибігали із різними своїми проблемами.

Зеня Панчук була доброю поміч-ницею в приготуванні шкільних програм. Вона любувалася квітами, а на своїм власнім господарстві біля Мелфорту, старалася все покращати своє окруження і довкілля.

Вона була доброю членкою своєї церкви і співала в окружнім хорі Мелфорту-Ніпавину. Була також активною членкою Союзу Українок Канади, у відділі Ольги Кобилянської при Українській Православній Церкві Пресвятої Діви Марії в Ґронлиді, Саскачеван.

В пам'яті про неї залишилася її завжди готова усмішка, її дбайливість і відчуття до всіх, яких її життя торкало.

Вона хоробро й покірно переносила свою тяжку недугу.

Вічна їй пам'ять!

На нев'янучий вінок в пам'ять покійної Зені Панчук присутні і члени родини зложили 150.00 дол., які розділено наступно: на "Український Голос" — 50.00 дол., на "Вісник" — 50.00 дол. і 50.00 дол. на "Промінь".

БЛ. П. ФРОЗИНА ПІКУШ
Веґравил, Альберта

Ділимося сумною вісткою з родиною, друзями і приятелями, що по довшій недузі відійшла у вічність добра активна членка жіночого товариства ім. св. Кн. Ольги, дружина Олекси Пікуша, люблена мама чотирьох дітей у м. Веґравил, на 67 році життя, Фрозина Пікуш.

Бл. п. Фрозина Пікуш народилася 27 вересня 1917 року в містечку Шіго, Саск. у родині Івана і Анни Мельничук. Там ходила вона до публичної школи і закінчила 10-ту клясу. З шкільної лавки вона мала багато друзів у цій околиці. У 1940 р. вийшла заміж за Олексу Пікуша і в подружньому житті з волі Божої судилося їм мати 5-ро дітей, дівчинка Евангелина померла в молодому віці, лишилося 4-ро: Джері з дружиною Дарлін і Гері з дружиною Керел — живуть в Едмонтоні, Данило з дружиною Керен живуть в Шервуд Парк, а доня Петі з мужем Ґрент живуть у Ладук, під Едмонтоном.

У 1947 році родина переїхала жити до м. Фовмлейк і там собі купили підприємство, а у 1951 році знов переїхали жити до м. Ніпавин і там побудували гараж, у якім містилася споживча крамниця. У 1967 р. родина Пікушів приїхала жити до м. Веґравил і тут собі купили мотель у якім перебувало багато подорожуючих людей. Вони цим підприємством провадили до 1981 року і звідтам відійшли на заслужений відпочинок.

Фрозина Пікуш, де вони були, завжди була активною членкою СУК. у Шіго вона багато помагала у праці жіночого товариства, у Фовмлейк була членкою заряду, а пізніше головою, у Ніпавин була дорадницею, помагала в їхній праці, а коли переїхала до м. Веґравил то Фрозина відразу включилася до активної праці відділу ім. св. Кн. Ольги і очолювала комітет українських танків, була головою комітету від базару, а також випродажі печива. Співала у церковному хорі, а також цікавилася церковно-громадським життям і брала участь у представленнях, концертах та відчитах. Любила читати українські книжки, часописи, а зокрема журнал „Промінь" формував її український ідеологічний світогляд і давав напрямок до життя з жіночого руху.

Родина Пікушів є жертвенною. Всі вони складали пожертви на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу, Інститут Св. Івана в Едмонтоні, а зокрема на будову нової церкви у Веґравил.

Покійна Фрозина Пікуш відійшла з цього світу 3-го лютого 1985 року і залишила в глибокому смутку свого улюбленого мужа Олексу, 3 синів і доню, імена їх подано вище. 4 братів: Василя, Івана, Дмитра і Володимира з їхніми дружинами, 7 сестер: Марію, Катерину, Белу, Седжі, Еффі,

Дору і Верджінію, та своїх 5 улюблених внуків.

Сира земля хай буде їй легкою, а Бог оселить її душу, де всі правидники спочивають. Вічна їй пам'ять!

Анна Пук

ПОДЯКА

Він імени родини складаю щиросердечну подяку отцям Ярославові Пукові, Ористу Гудимі за їх похоронні відправи і слово розради, дякам М. Шевчук і Р. Ґошко, диригентові п. А. Ленкавському і хористам, жіночому товариству за вінок і видання поминального обіду, тим, що несли домовину та всім учасникам похорону.

Муж Олекса Пікуш з дітьми.

ПАМ'ЯТІ ОРЕСТА ЗАСТАВНОГО
Кадворт, Саск.

Орест Заставний народився в Саскатуні 1921 року в родині Христини і Теодора Заставних. Коли Орест мав один рік його батьки рішили повернутись на Україну. В Україні це були роки визвольних змагань. Дядько Ореста в Галичині, хоч самий калїка зголосився до української армії. Тоді батько Ореста в Саскатуні рішив повернутись в Україну, бо вважав, що хтось з родини повинен був господарювати на рідних землях. Отже з батьками повернувся і Орест і там на Україні провів свої дитячі роки, там ходив у школу й осягнув потрібну освіту.

В часі другої світової війни, зокрема 1943 року Орест виїхав до Німеччини, бо так вимагав німецький уряд від української молоді.

Там Орест одружився з Олею Нагірною і в 1948 році молоде подружжя виїхало в Канаду, а поселилися вони в Нипавин, де ще від 1928 року жив тато пані Ольги Заставної.

Господь поблагословив родину Заставних двома дітьми — сином Модестом-Ярославом, який разом з дружиною Маргаретою живуть в Едмонтоні, і донькою Данною, яка разом з мужем Джимом Томсоном живуть в Томсон, Ман. По короткому перебуванні в Принц Альберт, родина Заставних переїхала жити до Кадворт, Орест почав працювати дрефтсменом в „Дейна Ир Бейс", а живучи в Кадворт Орест включився

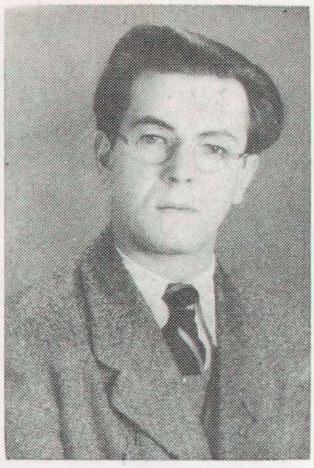

в життя української православної громади, де він був і головою і секретарем та іншим членом заряду громади Пресвятої Трійці. Належав Ореста і до Т-ва Українців Самостійників і їм присвячував велику увагу. Через кілька років Орест був також головою Дирекції Зелений Гай. Орест мав здібності малярські і проявляв себе як артист-маляр в житті української етнічної групи. Численні вистави його мистецьких картин приносили йому признання і славу. Орест часто дописував до українських журналів, часописів, як український журналіст на тему нашого побуту.

В громаді Орест співав у ,хорі читав Апостола, і взагалі 19 років буття Заставних у Кадварт позначені православною активністю. Невтомною відданою працею позначене все його життя.

В п'ятницю вечором 22-го лютого, зборами музейного Комітету, й передчасною непередбаченою смертю Орест закінчив свою земську мандрівку, глибоко засмутивши свою дружину Олю, сина Ярослава, доньку Данну, троє внуків, брата Івана в Україні, кузина Степана Коваля в Едмонтоні, батька дружини Антона Нагірного в Нипавин, всю нашу громаду засмучену в Кадворт та все українське суспільство. Попередили Ореста у Вічність його родичі — Христина і Теодор Заставні.

Похорон Ореста відбувся в вівторок, 26-го лютого з української православної Церкви Пресв. Трійці в Кадворт. Служив Похорон місцевий парох о. Стефан Зузак з участю пароха Йорктону о. П. Гнатова та з допомогою дяка Романа Скакуна з Вакав. Панахида в понеділок вечором попереджала Похорон. Як Панахиді так і на Похороні церква була набита людьми, які прийшли, щоб помолитися та в остннє попращати невтомного громадського працівника. По Похороні відбувся в залі під церквою для всіх похоронний обід, старанням жіночого товариства. Від Т-ва Союзу Українців Самостійників говорив п. Влад, який у своєму слові підкреслив прикмети Ореста та відданість самостійницьким ідеям. Про посвяту Ореста для розвитку музею говорив п. Качковський і п-ні Ткачук, де вони підкреслили пляни Ореста про розбудову музею і його великі заслуги в дотеперішній праці. Його кузин Степан Коваль з Едмонтону розказав про патріотизм родини Заставних і великі здібності-талани. Орест був справжнім аристократом духа.

о. С. Зузак

ПОДЯКА ВІД РОДИНИ

Цим складаємо щиру подяку — священикам, місцевому парохові о. прот. Стефанові Зузакові й парохові Йорктону о. Петрові Гнатову та дякові Роману Скакунові з Вакав за похоронні відправи, а також трупоносцям і старшим братам та сестрицям за прислуги в Похороні. Щира подяка членам музейного комітету, що відвезли Ореста до шпиталю. Дякуємо численним учасникам похорону, які з'єднали свої моління за спокій душі бл. п. Ореста та відпровадила його тлінні останки на місце тимчасового спочинку. Дякуємо щирим парафіянам, які приїхали чи прийшли до дому Заставних і розрадили в смутку засмучену дружину Олю та допомогли своїми порадами. Дякуємо представникам різних організацій. Зокрема засмучена родина дякує жіночому т-ву в Кадворт за приготування похоронного обіду. Усім щира подяка за похоронні молитви, за співчуття за пожертви на „Нев'янучий вінець", всім, що в один чи другий спосіб спричинилися до побожного переведення похорону Ореста.

Хай Господь Бог винагороджує його душу вічним блаженством у райських небесних оселях!

Засмучена дружина **Ольга**
діти **Богданна і Ярослав**
і внуки.

ВОЛОВИНА З РИЖОМ

1 ф. воловини
3 ложки масла
1½ горнятка спорошкованого молока
1 ложка борошна
¾ ложечки соли
⅛ ліжечки перцю, дрібку розмарини

Покроїти м'ясо в куски. Розтопити масло у сковороді, додати м'ясо та прирумянити зі всіх боків. Додати 1 горнятко холодної води; прикрити і тушкувати на легкому вогні до готовости. Окремо сполучити сухі складники з пів горнятком води і вляти це до м'яса, мішаючи ввесь час, щоб підлива була одностайна. Заварити на легкому вогні Подавати з гарячим рижом.

Риж

1 горнятко рижу
3 середньої величини цибулі
1 ложечка соли
3 горнятка води

Дрібно пошаткувати цибулю. Сполучити з рижом і киплячою водою, посолити та варити під покришкою на легкому вогні 20 хвилин.

— — —

BANANA WALNUT BREAD

1 cup sugar
½ cup Crisco
2 eggs
½ teaspoon salt
4 mashed bananas
2½ cups sifted flour
1 teaspoon baking soda
¾ cup chopped walnuts

Beat sugar and Crisco until fluffy, add eggs and beat, add bananas and beat. Fold in the dry ingredients, and nuts with flour. Half a cup of cherries may be added if desired. Bake at 350°F. for 1 hour.

Закарпаття. — Взірець до прикраси сорочки чи блюзки довкола розпірки вишитий хрестиками. Нитки DMC ■ — чорна, ○ — помаранчева, ● — рожева, / — синя, V — зелена, × — червона. Не мішати краски ниток, бо втратить властивість взору тих околиць.

Український Музей Канади, Східня Філія
Рисувала **Іванна Вахна**

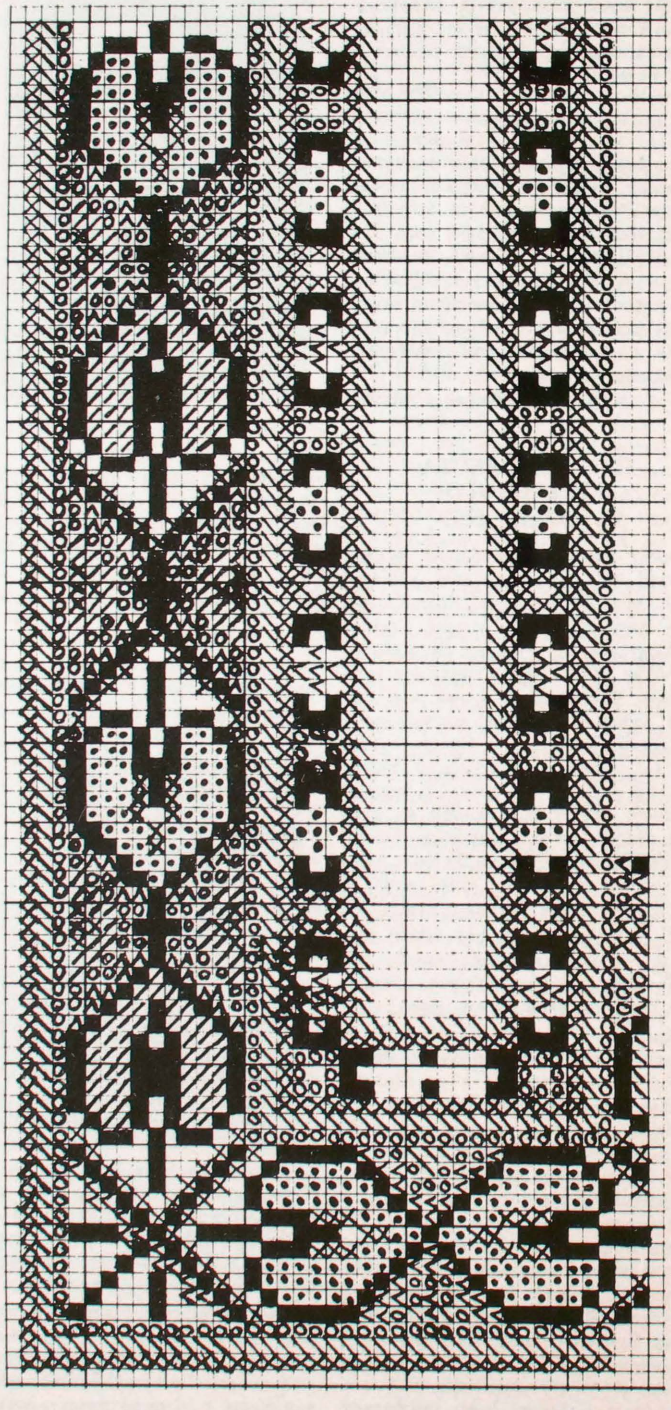

Придбали нові передплати

Савеля Бойчук, референтка у відділі ім. Ганки Романчич, Саскатун **34**
Анна Воробець, рефер. у відділі С. Стечишин, Келовна, Б. К. **8**
Марія Дорош, референтка у відділ ім. Ольги Кобилянської, Саскатун **5**
Галя Українець, референтка у відділі ім. Лесі Українки, Гамільтон **2**
Вікторія Калюжна, референтка у відділі ім. Кн. Ольги, Лондон, Онт. **1**
Гафія Перепелюк, Давфин, Ман. **1**
Марія Гиманик, Едмонтон **1**
Марія Підкаленко, рефер. у відділі Доньки України в Монтреалі **1**

Ювілейний фонд „Променя"

Марія Богдан, Ванкувер	$400.00
Відділ ім. Лесі Українки, Гамільтон	150.00
Відділ ім. Лесі Українки, Монтреал	150.00
Відділ Доньки України в Тандер Бей, Онт.	100.00
Єлена Коваль, Келгари, Альберта	100.00
Домка Щербій, Содбури	100.00
Марія Білоус, Давфин	100.00
Церковна Громада в Ст. Кетеринс, Дем'яненко	60.00
Відділ ім. Лесі Українки, Ричард, Саск.	53.00
Відділ Союзу при церкві Св. Івана в Едмонтоні	50.00
Відділ ім. Св. Ольги з свята Л. Українки	50.00
Відділ ім. Лесі Українки, Овкбирн, Ман.	50.00
Л. Томащук, Оттава	50.00
Катерина Сайн, Вінніпеґ	38.00
Анна Ціпивник, Саскатун	35.00
С. Прокіпчук, Едмонтон	30.00
Флоренс Пачковська, Бирнабі, Б. К.	25.00
Марія Чернецька, Едмонтон	25.00
С. Мофат, Келгари	25.00
Марія Бендас, Норт Бетлфорд, Саск.	25.00
Телма Лазарович, Едмонтон	25.00
Катерина Гарасим	25.00
Відділ ім. Лесі Українки у Фовм Лейк, Саск.	25.00
Г. Козак, Бурлингтон, Онт.	25.00
Марія Гарбус, Саскатун	25.00
Відділ ім. О. Басараб, Спалдінґ, Саск.	25.00
Т .Ковалів, Давфин	25.00
Йоганна Михайленко, Едмонтон	20.00
К. Малиш, Едмонтон	20.00
С. Свистун, Едмонтон	20.00
Ольга Фіголь, Едмонтон	13.00
Марія Зепчан, Саскатун	10.00
Феліс Зубрицька, Едмотон	10.00
Анна Олійник, Вінніпеґ	10.00
Ірина Солоненко, Ізлінґтон	10.00
Т. Гусак, Давфин, Ман.	10.00
Ольга Заразун, Порт Альберні	8.00
Марія Підкаленко, Монтреал	8.00
Оля Мелещук, Монтреал	8.00
Анна Стахів, Місісаґа, Онт.	8.00
В. А. Рубашевська, Давфин	8.00
М. Пилипчук, Оттава	5.00
Надя Сміюха, Портедж ля Прері, Ман.	5.00
Гелен Новосад, Келовна	5.00
Г. Ґашена, Давфин, Ман.	5.00

По $3.00: С. Дудар, Гамільтон, А. Радчук, Гамільтон, Марія Костюк, Монтреал, Гелена Дусько, В. Радченко, Монтреал, Дора Благий, Йорктон, Василь Губар, Четам.

$1.00: Нелі Стоцька, Ванкувер.

Складаємо найщирішу подяку всім тим, які склали свій дар на журнал у його 25-річчя.

ПОВІДОМЛЕННЯ ВІД КРАЙОВОЇ УПРАВИ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ділимось вісткою з нашим членством, що вже появилась на ринку книжка „Апостол Черні", яку написала Ольга Кобилянська, і яку перевидала Крайова Управа Комітету Українок Канади з нагоди сто-річчя Українського Жіночого Руху. Цю книжку не можна було ніде купити, а тепер вона вже надрукована і є до розпродажі.

Про саму книжку скажемо таке: Заголовок „Апостол Черні", по англійськи значить "An Apostle of the Common People". Цей апостол був священик на селі. Книжка містить в собі 2 томи, має 400 сторін, надрукована на доброму папері, та є в твердій, синій оправі зі золотими, витисненими буквами. Гарно виглядає. Написана приступною мовою і легким стилем. Це є новеля в якій авторка висуває справу емансипації жінки. Зміст дуже цікавий, і ми певні що будете книжкою дуже захоплені.

Раніше ми писали Вам, що хто наперед замовить то дістане її за 12.00 дол., інакше ціна буде 15.00 дол. Тепер повідомляємо, що є ще гуртова ціна. Від 50-ох книжок, чи більше, буде по 12.00 дол. від книжки. Отже можуть замовляти для розпродажі Централі, відділи складових організацій, відділи КУК та по-одинокі особи. Можете продавати по тій самій ціні що Ви купили, або по 15.00 дол. і заробляти на кожній книжці для своєї організаційної каси. Приймаємо також замовлення і нижче 50 книжок, але тоді ціна 15.00 від книжки. Правда, що коли замовите 50, то пізніше можете замовляти вже і меншу скількість як 10, 25, чи 40, і то вже піде на Ваш гуртовий рахунок до тих перших 50.

Чеки виписувати на Ukrainian Canadian Women's Committee, National Executive. Замовлення з грішми посилати до пані Ольги Завісляк на адресу: Mrs. O. Zawislak, 575 Dufferin Ave., Winnipeg, Man., R2W 2Y8. Телефон: 1-204-586-2372.

Булоб побажаним, щоб зі замовленням на 50 книжок, була залучена належна сума на 600.00 дол. плюс кошт пересилки, бо ми маємо кошт видання. В противному разі, обов'язковий завдаток є в сумі 200.00 дол.

Також повідомляємо, що Крайова Управа одержала пожертви на видання книжки від таких організацій: По 100.00 дол. зложили відділи: ОУК Содбуро, ОУК Едмонтон, СУК ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Трійці в Вінніпезі і Комітет Українок Канади в Вінніпезі. Чекаємо хто слідуючий.

За Крайову Управу Комітету Українок Канади
Докія Черевик, голова **Ярослава Іванчук,** секр.

ISSN 0380-2140

P W-43 OCT 85
HAWRYSH MRS K
11130-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A1

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ .25
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки Українки, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	.10
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня народження Лесі Українки	2.00
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!" — Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	3.00
Програма для садочків, С. Магус	3.00
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	3.00
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	1.00
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	10.00
50-річчя здобуття громадських прав укр. жінки, Г. Янішевська	.75
Статут Союзу Українок Канади	.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.00
Українські коляди, С. Яременко	.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	2.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	5.00
Я вернуся, О. Крамар	.50
Симон Петлюра, Український Вільний Університет	13.25
Ходить сон коло вікон, Рада Української Школи	2.00
На пошану Лесі Українки	8.00
Чверть століття (м'яка обкладинка), Н. Когуська	3.00
Чверть століття (тверда обкладинка), Н. Когуська	5.00
Дивись, слухай, говори, С. Василишин К1 і К2 — К3	2.50 — 3.00
Золотий черевичок, Прот. С. П. Симчич	3.50
На пошану Лесі Українки (збірник), Б. Стебельський	8.00
Релігійні пісні для дітей й молоді, Петро Пауш	3.00
Канадіяна, Союз	12.00
Писанка, Головний Музей	7.00
Великдень, Ф. Пелех	7.00
Канадська Спадщина, О. Войценко	.50
Сувенір, наключник, зелений, червоний синій	.50
Українське вишиття — взори і стіби, Союз	12.00
Пісні мого серця, Дарія Могилянка	5.00
Думки летять на Україну, Дарія Могилянка	5.00
Як ваші діти ростуть — чому не подбати про добру денну опіку	.25
Прапори (нові)	25.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з ковертами, з смолоскипом (12)	2.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, кленовий листок	1.00
Смолоскип — відзнака Союзу Українок Канади	17.00
Срібні ложечки з смолоскипом	12.00
Грамоти — 25-ліття (1.50), 50-ліття (2.75), досягнення (2.00)	
Серветки (доз.) 12	1.25
Свята Православної Церкви — прот. д-р І. Стус	6.00

ДОДАЙТЕ 15% НА ОПЛАТУ ПОШТИ!
А 5% ПРОВІНЦІЙНИЙ ПОДАТОК!

ПИШІТЬ ДО:

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East,
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1

НОВА ДВОМОВНА КНИЖКА

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ

Прот. д-р Іван Стус

Переклад на англійську мову — Л. Фарини Бриджес

Вже вийшла з друку і продається давно очікувана двомовна книжка **„Свята Православної Церкви"** необхідна для кожної української родини.

Наші релігійні свята дуже близько пов'язані з побутом, звичаями, традиціями в родині. Автор оповідає про 32 релігійних свят у році дуже цікаво, мова щира, а для тих, що не володіють рідною мовою, той самий зміст англійською мовою.

Цю працю видав Союз Українок Канади з Фундації ім. Наталі Кобринської. Ціна книжки з пересилкою $6.50. Замовляти на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
#612 24th St. East
Saskatoon, Sask. S7K 0L1